

NORA
ROBERTSOVÁ

Žhavé doteky

NORA ROBERTSOVÁ

ŽHAVÉ DOTEKY

Nora
Robertsová
ŽHAVÉ DOTEKY

PŘEKLAD

LADA ZAVÁZALOVÁ, DITA ČERNÁ

Název originálu:

One Summer; Lessons Learned

První vydání:

Silhouette Books, 1986; Silhouette Books, 1986

Překlad:

Lada Zavázalová; Dita Černá

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

© 1986 by Nora Roberts; 1986 by Nora Roberts

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,

Warszawa 2017 (Zaostřeno na lásku: 2001 by Harlequin Publishers s.r.o., Praha;

Vůně bazalky: 2003 by Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z o.o.;

2015 by Harlequin Polska sp. z o.o.).

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-2817-6 (pdf)

ISBN: 978-83-276-2815-2 (ePub)

ISBN: 978-83-276-2816-9 (mobi)

Elektronické formáty

Dagmar Wankowska, *LiamART*

ZAOSTŘENO NA LÁSKU

PRVNÍ KAPITOLA

V místnosti byla tma. Naprostá tma. Ale muž jménem Shade byl na tmu zvyklý. Někdy jí dokonce dával přednost. Nebylo vždy nutné používat oči. Jeho prsty byly hbité a zručné a jeho vnitřní zrak byl ostrý jako břitva.

Čas od času, když zrovna nepracoval, se jen tak posadil do temné komory a nechal představy ovládnout jeho mysl. Tvary, barvy, struktury. Někdy se mu vybavovaly zřetelněji pod zavřenými víčky, když nechal myšlenky volně plout. Vyhledával temnotu a stíny, stejně jako vyhledával světlo. Všechno to bylo součástí jeho života. Představy byly jeho profesí.

Nedíval se na život stejnýma očima jako ostatní lidé. Někdy mu svět připadal drsnější, chladnější, než jak ho viděly – nebo chtěly vidět – prosté oči. Jindy zas něžnější a krásnější, než si uspěchaní kolemjdoucí dokázali všimnout. Shade život kolem sebe pozoroval, sbíral částice a drobnosti, vybral si čas a tvar a potom to všechno zaznamenal tak, jak to viděl on.

Nyní pracoval svýma rukama a svou myslí v temné komoře. Z rohu se linul tichý a lehounký jazz. Pečlivost a načasování. Tato dvě pravidla dodržoval v každém aspektu své práce. Opatrně otevřel kazetu a natočil film na cívku vyvolávacího tanku, který potom zavřel a nastavil časoměřič. Volnou rukou rozsvítil světlo. Místnost se rozjasnila jantarovou září.

Shade miloval vyvolávání negativů a fotek stejně, jako fotografování samotné. Práce v temné komoře vyžadovala

preciznost a přesnost. Ve svém životě potřeboval obojí. Při fotografování zase mohl popustit uzdu své fantazii a kreativitě. I tyto dvě věci potřeboval. To, co viděl, a to, jaký měl vztah k tomu, co viděl, mohlo být zachyceno přesně nebo být zahaleno tajemným závojem. Ze všeho nejvíc potřeboval pocit uspokojení z toho, že něco vytváří, sám. Vždycky pracoval sám.

Když nyní pečlivě postupoval krok po kroku dle vytyčeného postupu – teplota, chemikálie, míchání, regulace časování – vrhalo jantarově žluté světlo na jeho tvář stíny. Kdyby Shade toužil zachytit obraz fotografa při práci, nikdy by nenašel lepší objekt než sám sebe.

Měl tmavé pronikavé oči, které byly nyní, když naléval ustalovač do tanku, ještě temnější. I jeho vlasy byly tmavé a trochu delší, než se slušelo. Překrývaly mu uši i zadní lem trička a padaly mu do čela. Nikdy nedbal na to, co si o něm kdo myslí. Nikdy nesledoval módní trendy. Byl vyrovnaný, téměř chladný a působil drsným dojmem.

Měl opálený obličej s výraznými rysy. Když se soustředil, připomínala jeho ústa napjatou linku. Soudě podle jemných vrásek okolo očí bylo zřejmé, že toho už hodně viděl a prožil.

V souvislosti s jeho nosem se v žádném případě nedalo použít slovo pravidelný. Byl to následek profesionálního hazardu. Ne každý se nechával rád fotografovat. Kambodžský voják mu sice rozbil nos, ale Shadeovi se podařilo získat působivou fotografii zdevastovaného a zpustošeného města. Považoval to za dobrý obchod.

V jantarovém světle byly jeho pohyby pružné a hbité. Měl vytrénované atletické tělo, výsledek mnoha let práce v terénu – často v cizím a nepřátelském terénu – stovek ušlapaných kilometrů a vynechaných jídel.

Dokonce i nyní, léta po jeho poslední práci pro časopis *International View*, byla Shadeova postava pružná a štíhlá. Jeho práce nebyla teď už tak vyčerpávající a náročná, jako když

v začátcích své kariéry vyražel do Libanonu, Laosu či Střední Ameriky, ale přesto svůj styl nezměnil. Pracoval bez přestání. Někdy vyčkával celé hodiny na ten správný okamžik, aby stisknul spoušť fotoaparátu, jindy vyfotil celou roličku filmu během několika minut. Pokud byly jeho styl a jeho chování agresivní, bylo tomu proto, že ho to udržovalo na živu a v jednom kuse během válek, které zachytil.

Ta ocenění, která získal, a honorář, který si účtoval, pro něj byly ve srovnání s fotografiemi až na druhém místě. Kdyby mu nikdo za jeho práci neplatil, kdyby se nestal slavným, stejně by Shade trávil svůj čas v temné komoře a vyvolával by své fotografie. Byl však uznávaný, úspěšný a bohatý. Přesto neměl žádného asistenta a se svou prací se zavíral do té stejné temné komory jako před lety.

Už když Shade věšel negativy, aby uschly, věděl, které z nich použije. Nestudoval je však podrobněji. Podíval se na ně jen letmo a nechal je viset na šňůře. Potom odemkl dveře temné komory a vyšel ven. Zítra bude jeho zrak a úsudek čerstvější. Čekání byl přepych, který si nemohl dopřát pokaždé. Právě teď však zatoužil po pivu. Musí si něco promyslet.

Zamířil do kuchyně a sáhl do ledničky po vychlazené láhvi. Otevřel ji a víčko odhodil do koše, který jeho hospodyně vystlala igelitovým pytlím. Místnost byla čistá. Díky kontrastům bílé a černé se nedalo říct, že by působila útulným dojmem, ale alespoň nebyla fádni.

Přitiskl hrdlo láhve k ústům a vyprázdnil její obsah do poloviny. Zapálil si cigaretu, přenesl pivo na kuchyňský stůl a uvelebil se pohodlně na židli s nohama napnutýma před sebou.

Výhled z kuchyňského okna neukazoval L. A. právě v lichotivém světle. Tato část města působila zjizveně, drsně, hromotlucky a rabiátsky. Snášejíci se soumrak jí na kráse také nepřidal. Shade se mohl přestěhovat do luxusnější čtvrti nebo třeba do hor, odkud v noci rozsvícené město připomínalo

pohádkovou zem. On však dával přednost svému malému bytu, odkud mohl pozorovat nepřikrášlenou realitu města, které proslulo svým přepychem a luxusem.

Bryan Mitchellová. Je odbornicí na přepych.

Nemohl jí upřít, že její portréty bohatých, slavných a krásných jsou dobré – dokonce skvělé ve svém oboru. Její fotografie nepostrádaly soucit, humor ani jemnou smyslnost. Dokonce uznával, že je takových fotografů potřeba. Jenom to nebyl jeho styl. Ona se snažila zachytit kulturu, on zase život.

Pro časopis *Celebrity* odváděla profesionální a většinou také odvážně provokativní práci. Slavní a známí lidé, na které namířila objektivem svého fotoaparátu, byli často zachyceni tak, aby vypadali lidštěji, přístupněji. Od té doby, co začala pracovat na volné noze, ji hvězdy, skoro hvězdy a agenti hvězd vyhledávali sami. Za ta léta si vybuodovala pověst a styl, díky kterým se stala jednou z nich. Patřila nyní do jejich úzkého vybraného kruhu.

Shade chápal, že se něco takového může fotografovi stát. Začne se podobat lidem na svých fotografiích. To, co se snažil zachytit, ukousne kus jeho já. Příliš velkou část jeho já. Ne, nepopvrhoval stylem práce Bryan Mitchellové. Shade měl prostě jen pochybnosti o spolupráci s ní.

Neměl zájem o spolupráci.

Ale takové byly podmínky. Když ho oslovil časopis *Life-style*, aby pro ně udělal fotografickou studii Ameriky, byl tím nápadem nadšen. Fotostudie mohou podat silnou a trvalou výpověď, která člověka probudí a vyburcuje, nebo naopak pohladí a pobaví. Jako fotograf právě o toto usiloval. *Life-style* ho chtěl, chtěl jeho silné, často až drsné a dvojsmyslné emoce, které z jeho fotografií vyzařovaly. Ale také chtěli protiváhu. Ženský pohled na svět.

Nebyl tak zaslepený, aby neviděl smysl a možnosti takového projektu. Protivilo se mu však pomyšlení, že podepsání

smlouvy visí na jeho ochotě strávit léto s fotografkou slavných osobností. To s sebou samozřejmě nese i povinnost podělit se s ní o svůj dodávkový vůz a o svůj úspěch. Ze všeho nejvíc mu však vadilo, že bude muset strávit tolik času s ženou. Tři měsíce v terénu s někým, kdo zaměřuje objektiv svého fotoaparátu na rockové hvězdy a celebrity. Muži, který začal svoji profesionální dráhu ve válkou zničeném Libanonu, nepřípadala tato perspektiva zrovna lákavá.

Ale chtěl to udělat. Chtěl využít možnosti zachytit americké léto od L. A. až k New Yorku. Chtěl zobrazit to štěstí, dojetí, pot i radost. Chtěl se dostat až k nitru, aby se pohled na něj zaryl lidem až do morku kostí.

Jediné, co zbývalo udělat, bylo říct ano a strávit léto s Bryan Mitchellovou.

„Nemysli na foťák, Mario. Tancuj.“ Bryan sledovala čtyřicetiletou baletní superhvězdu ve svém hledáčku. Líbilo se jí, co viděla. Věk? Ano, ale léta neznamenal nic. Statečnost, styl, eleganci. Vytrvalost – především vytrvalost. Bryan věděla, jak to všechno zachytit a sladit dohromady.

Maria Natravidova byla během své fenomenální pětadvacetileté kariéry fotografována nesčetněkrát. Ale nikdy s kapičkami potu na pažích a promočeným dresem. Nikdy s námahou odrážející se ve výrazu jejího obličej. Bryan nehledala klamný přelud dokonalosti, ale vyčerpání a bolest, které byly cenou za úspěch.

Zachytila Mariu ve skoku. Nohy napnuté paralelně s podlahou, paže doširoka rozevřené v perfektní póze. Kapky potu na tváři a hrdle. Svaly napjaté a zřetelně viditelné. Bryan stiskla spoušť, a potom lehce pohnula fotoaparátem, aby pohyb mírně zamlžila.

Tahle to bude. Věděla to už ve chvíli, kdy ještě dokončovala zbytek filmu.

„Nutíš mě dřít,“ postěžovala si tanečnice, když vklouzla do židle a zabořila svou vlhkou tvář do ručníku.

Bryan udělala ještě dvě fotografie, potom odtáhla fotoaparát od obličejů. „Mohla jsem tě nacpat do kostýmu, nasvítit tě a nechat tě předvést jednu z tvých dokonalých arabesek. Tím bych lidem ukázala, že jsi krásná a elegantní. Místo toho jim ale ukážu, že jsi silná žena.“

„A ty jsi zase chytrá žena.“ Maria si povzdychla a nechala ručník spadnout na zem. „Proč jinak bych za tebou přišla kvůli fotografiím pro mou knihu?“

„Protože jsem nejlepší.“ Bryan přešla napříč ateliérem a zmizela v zadní místnosti. Maria systematicky rozháněla křeč v lýtku. „Protože ti rozumím a obdivuju tě. A –“ vešla opět do ateliéru s táčem, na němž stály dvě sklenice a džbán s cinkajícím ledem „– protože pro tebe vymačkávám pomeranče.“

„Drahoušku.“ Maria sáhla se smíchem po první sklenici. Na okamžik si ji přitiskla k čelu, a potom se hltavě napila. Vlasy měla těsně stažené ve stylu, který si mohou dovolit jen ženy s dokonalými rysy a bezvadnou pleť. Uvolnila své dlouhé štíhlé tělo, opřela se pohodlně do židle a přes okraj sklenice studovala Bryan.

Maria znala Bryan už sedm let. Setkaly se, když začala mladá fotografka pracovat pro Celebrity. Tenkrát dostala za úkol zachytit zákulisí baletní scény. Maria si ještě dnes pamatovala na mladou ženu s hustými medovými vlasy spletenými do copu, s upřímnými očima barvy cínu, s obličejem, kterému dominovaly zkosené lícní kosti a plné rty. Vysoké atletické tělo se téměř ztrácelo v tom jejím vytahaném oblečení. Nosila tehdy obnošené otrhané tenisky a dlouhé náušnice.

Maria se letmo podívala na ošumělé tenisky Nike, které měla Bryan na nohou. Některé věci se nemění. Na první pohled by člověk tuhle vysokou opálenou blondýnu v teniskách a kraťasech otipoval na typickou Kalifornianku. Vzhled může klamat. Na Bryan Mitchellové totiž nebylo nic typického.

Bryan neušel Mariin zkoumavý pohled. Napila se ze své sklenice a zeptala se: „Co vidíš, Mario?“ Zajímalo ji to. Představy a předsudky byly součástí jejího řemesla.

„Silnou, inteligentní ženu s talentem a ambicemi.“ Maria se usmála. „Skoro jako bych se dívala na sebe.“

I Bryan se usmála. „To je skvělý kompliment.“

Maria máchla rukou ve vzduchu. „Není moc žen, které bych měla ráda. Sebe mám ráda. A také tebe. Drahoušku, copak jsem to zaslechla o tobě a o tom hezkém mladém herci?“

„Jmenuje se Matt Perkins.“ Bryan se nikdy nevykrucovala, nenáviděla předstírání. Žila ve městě, které si vybrala. Ve městě, které žije z klepů a drbů. „Fotila jsem ho. Párkrát jsme si vyšli na večeři.“

„Nic vážného?“

„Jak jsi řekla, je hezký.“ Bryan se usmála a nechala si do úst vklouznout kousek ledu ze sklenice. „Ale jen stěží se jeho a moje ego vejde do jeho mercedesu.“

„Muži.“ Maria se naklonila dopředu, aby si doplnila svou sklenici džusem.

„Teď řekneš určitě něco hlubokomyslného.“

„Kdo jiný to dokáže líp?“ ušklíbla se Maria pobaveně. „Muži,“ opakovala znovu a vychutnávala to slovo na jazyku. „Připadají mi nudní, dětinští, pošetilí a nepostradatelní. Být milována... sexuálně, rozumíš mi?“

Bryan se podařilo zadržet úsměv, který se jí formoval na rtech. „Rozumím.“

„Být milována je nádherné, vyčerpávající. Jako Vánoce. Někdy si připadám jako dítě, které nechápe, proč musí Vánoce skončit. Ale oni skončí. A ty čekáš, až přijdou znovu.“

Bryan vždycky fascinovalo, jak lidé chápou lásku, jak s ní zacházejí, jak ji hledají a jak se jí vyhýbají. „Proto ses nikdy nevdala, Mario? Čekala jsi na další Vánoce?“

„Vdala jsem se za tanec. Kdybych si chtěla vzít muže, musela bych se rozvést s tancem. Žena jako já nemá místo pro dva. A ty?“

Bryan se zadívala do své sklenice, z tváře jí zmizel pobavený výraz. Rozuměla těm slovům až příliš dobře. „Žádné místo pro dva,“ zamumlala. „Ale já nečekám na další Vánoce.“

„Jsi ještě mladá. Kdybys mohla mít Vánoce každý den, neskočila bys po té příležitosti?“

Bryan pokrčila rameny. „Jsem moc líná na to, abych měla Vánoce každý den.“

„Přesto je to hezká představa.“ Maria se zvedla a protáhla své štíhlé tělo. „Dneska jsem na tvůj rozkaz dřela už dost dlouho. Teď se osprchuju a převléknu. Pak mám večeri se svým choreografem.“

Bryan osaměla. Bezmyšlenkovitě přejížděla prstem po hraně fotoaparátu. O lásce a o manželství nepřemýšlela příliš často. Už tím jednou prošla. Vysněná fantazie pod tíhou reality vybledla jako fotka vystavená prudkému slunečnímu záru. Trvalé vztahy fungují jen zřídkakdy, a jen nepatrné procento funguje dobře.

Vzpomněla si na Lee Radcliffovou, která je vdaná za Huntera Browna už téměř rok. Pomáhá mu vychovávat jeho dceru a sama je těhotná se svým prvním dítětem. Lee je šťastná, ale ona měla to štěstí, že našla neobyčejného muže, který ji bere takovou, jaká je, a který ji dokonce povzbuzuje v tom, aby dál rozvíjela a poznávala své schopnosti. Bryan z vlastní zkušenosti věděla, že to, co je řečeno, a to, jak je to ve skutečnosti míněno, jsou dvě různé věci.

Tvoje kariéra je pro mě stejně důležitá jako pro tebe. Koli-krát tohle od Roba slyšela předtím, než se vzali? Studuj. Získej diplom.

A tak se vzali. Byli mladí, nadšení, plní ideálů. Než však uplynulo šest měsíců, byl Rob nešťastný z toho, kolik času

trávila ve škole a v místním studiu, kde pracovala. Chtěl tep-
lou večeri a vyprané ponožky. Nechtěl zas tak moc, přemítala
v duchu Bryan. Když chtěla být upřímná, musela přiznat, že
po ní Rob zas tolik nežádal. Ale tehdy se to zdálo hodně.

Měli se rádi a snažili se jeden druhému přizpůsobit. Oba
však zjistili, že touží po různých věcech, že žádají jeden od
druhého něco, co nemohou dát.

Dalo by se říct, že to byl přátelský rozvod – žádný vztek,
žádná hořkost. Žádná vášeň. Stačilo jen podepsat a sen se roz-
plynul. Bolelo to víc než cokoli jiného v jejím životě. Pachuť
prohry jí zůstala na jazyku ještě hodně hodně dlouho.

Věděla, že se Rob znovu oženil. Žil na předměstí s manžel-
kou a dvěma dětmi. Dostal, po čem toužil.

A já taky, pomyslela si Bryan, když se rozhlédla po svém fo-
toateliéru. Už netoužila po tom stát se fotografkou, protože jí
byla. Hodiny strávené v terénu, v ateliéru, v temné komoře pro
ni byly stejně nepostradatelné jako spánek. A to, co dokázala
během těch šesti let od rozvodu, dokázala sama. Nemusela se
s nikým dělit o svůj čas. Možná je opravdu jako Maria. Je že-
nou, která žije svůj vlastní život, rozhoduje se sama za sebe –
jak v osobních, tak v profesionálních vztazích. Někteří lidé
prostě nejsou stvořeni pro partnerství.

Shade Colby. Bryan se zapřela nohou o Mariinu židli. Zde
musela ustoupit. Obdivovala jeho práci. Obdivovala ji dokonce
tolik, že zaplatila značnou sumu peněz za jeho fotografii s vý-
jevem losangeleské ulice v době, kdy měla hluboko do kap-
sy. Studovala tu fotografii, snažila se analyzovat a odhadnout
techniky, které použil při nastavování a vyvolávání snímku.
Byla to ponuře laděná fotografie, hodně šedé a tak málo světla.
Bryan z ní cítila jistou hrubost, ne beznaděj, ale krutost. Ale
obdivovat jeho práci je něco úplně jiného než pracovat s ním.

Žijí sice ve stejném městě, ale pohybují se v jiných kruzích.
Shade Colby se vlastně nepohybuje v žádných kruzích. Určuje

si své vlastní hranice. Několikrát ho sice viděla na společenských akcích pro fotografy, ale osobně se neznali.

Je to zajímavý muž, pomyslela si. Kdyby měla dostatek času, dokázala by zachytit auru lhostejné hrdosti a zemitosti, která se kolem něj vznášela. Možná že bude mít šanci v případě, že se dohodnou na spolupráci.

Tři měsíce na cestách. Je tolik míst, která neviděla, tolik fotek, které neudělala. Zamyšleně vytáhla ze zadní kapsy kalhot čokoládovou tyčinku a rozbalila ji. Líbila se jí představa, že ochutná kus Ameriky, kus léta, že bude mít šanci sladit všechny ty obrazy dohromady.

Bryan se líbilo dělat portréty. Fotografovat tvář, osobnost, obzvláště známou osobnost, a snažit se najít to, co leží pod ní, ji fascinovalo. Někomu by to mohlo připadat jednotvárné, ale ona ve své práci nacházela rozmanitost, nepřeborné možnosti. Může třeba vyfotit drsně vyhlížející rockovou hvězdu, a přitom ukázat její zranitelnost. V odtažitě elegantní dámě může zase objevit humor. Polapit vše nečekané a svěží – to pro ni bylo smyslem fotografování.

Nyní jí bylo nabídnuto, že to samé může vyzkoušet s krajinou a jejími lidmi. Tolik lidí, pomyslela si.

Chtěla to udělat. A jestli to znamená, že se bude muset o práci, o objevy i o zábavu dělit s Shadem Colbym, nevdává. Zakousla se do čokolády. No a co že má pověst paličatého a nepřístupného muže? Tři měsíce se dokáže vyrovnat s čímkoliv.

„Z čokolády ztloustneš a zošklivíš.“

Bryan zvedla zrak a podívala se na Mariu, která se vrátila zpět do ateliéru. Pot byl pryč. Nyní vypadala jako primabalerína, kterou si lidé představují ve své fantazii. Zahalená v hedvábní, okrášlená diamanty. Chladná, vyrovnaná, krásná.

„Vyvolává ve mně pocit štěstí,“ oponovala Bryan. „Vypadáš skvěle, Mario.“

„Ano.“ Maria si v pase uhladila nařasené hedvábí. „Ale to je přece moje práce, vypadat skvěle. Budeš dneska ještě pracovat?“

„Chtěla bych vyvolat ten film. Zítra ti pošlu nějaké ukázky.“

„A tohle je tvoje večere?“

„Teprve začátek.“ Bryan ukousla velké sousto čokolády. „Objednám si pizzu.“

„S feferonkama?“

Bryan se usmála.

„Se vším.“

Maria si přitiskla dlaň k žaludku. „Já dnes večerím se svým choreografem, s tím hrozným tyranem, to znamená, že se skoro nenajím.“

„A já si zase místo sklenky *Taittingera* musím dát sodu. Každá z nás musí zaplatit jistou daň.“

„Když se mi budou tvoje zkušební fotky líbit, pošlu ti celý karton.“

„*Taittingera*?“

„Sody.“ Maria se smíchem odešla.

O hodinu později už Bryan sušila negativy. Objednala si pizzu na půl osmou. Dobré načasování, pochválila se, když opouštěla temnou komoru. Nají se, a potom se probere fotografiemi Matta. Vybere si tu nejlepší a bude na ní pracovat, dokud neuschnou Mariiny negativy. Posadila se ke svému pracovnímu stolu a začala se přehrabovat ve dvou tučtech pořadačů a šanonů – její vlastní metoda archivace – když někdo zaklepal na dveře ateliéru.

„Pizza,“ vydechla lačně. „Pojďte dál. Umírám hladu.“ Ponořila ruce do své obrovské plátěné tašky a začala pátrat po peněžence. „Právě včas. Ještě pět minut a omdlela bych. Neměla jsem vynechat oběd.“ Na stůl vedle sebe odložila tlustý zápisník, průhledné plastové pouzdro s kosmetikou, svazek klíčů a pět čokoládových tyčinek. „Položte to kamkoliv, hned ty

peníze najdu.“ Zaryla se hlouběji do tašky. „Kolik vám mám vlastně dát?“

„Co nejvíc.“

„To by chtěl každý,“ usmála se Bryan a vytáhla ohmatanou pánskou peněženku. „Mám takový hlad, že bych vám sice vydala i obsah svého sejfu, ale...“ Když zvedla hlavu, její hlas se rozplynul do vytracena. Vedle ní stál Shade Colby.

Letmo přelétl její tvář, a pak se jí zadíval do očí. „Za co mi chcete zaplatit?“

„Za pizzu.“ Bryan přihodila peněženku k ostatním věcem na stole. „Tohle je případ hladovění a záměny totožnosti. Shade Colby.“ Podala mu ruku. Byla zvědavá – a k vlastnímu překvapení – i nervózní. Když nebyl v davu lidí, vypadal ještě hrozivěji. „Znám vás,“ pokračovala, „ale nemyslím, že bychom se někdy setkali osobně.“

„Ne, nesetkali.“ Uchopil nabízenou ruku a znovu se jí zadíval do obličeje. Vyzařovala z ní větší síla, než očekával. Vždycky v lidech hledal nejdřív sílu, teprve potom slabosti. A také vypadala mladší. Přestože věděl, že je jí teprve osmadvacet, čekal Shade, že bude vypadat drsněji, agresivněji, elegantněji. Místo toho před ním stála žena, která vypadala, jako by se právě vrátila z pláže.

Měla na sobě sice volné tričko, ale bylo zřejmé, že je velmi štíhlá. Cop jí sahal téměř do pasu a Shadea napadlo, jak asi její vlasy vypadají, když jsou rozpuštěné. Zaujaly ho její mandlově tvarované oči – šedá barva získávala místy až stříbrný nádech. Byly to oči, které by i s její tváří rád fotografoval ve stínu. Možná u sebe nosí tašku s kosmetikou, ale nevypadala na to, že by nějakou používala.

V žádném případě nevypadá obyčejně, přemítal v duchu. To by mělo spoustu věcí usnadnit, kdyby se rozhodl pro spolupráci s ní. Neměl trpělivost na to, aby čekal, než se žena namaluje a vyfintí. Tahle taková není. Prohlížela si ho stejně pozorně

jako on ji. Shade tohle bral. Fotograf, stejně jako každý jiný umělec, pozoruje lidi z různých úhlů.

„Vyrušuji vás při práci?“

„Ne, právě jsem si dopřávala přestávku. Posadte se.“

Oba dva se chovali obezřetně. On přišel z náhlého impulsu. Ona si nebyla jistá, jak se k němu má chovat. Oba se rozhodli pro vyčkávací taktiku. Bryan zůstala za svým stolem. Jsme na mém hřišti, tak ať se vyťasí s první kartou, rozhodla se v duchu.

Shade se neposadil ihned. Místo toho zabořil ruce do kapes u kalhot a rozhlédl se po jejím ateliéru. Byl prostorný a plný oken, kterými pronikalo do místnosti dostatek světla. V jedné části ateliéru bylo nastavené modré pozadí, které tam zůstalo z nějakého dřívějšího sezení. Reflektory a deštníky se nacházely spolu s fotoaparátem zasazeným do trojnožky v jiné části. Nemusel se dlouho rozhlížet kolem sebe, aby poznal, že je všude jen prvotřídní vybavení. Ale prvotřídní vybavení ještě z člověka nedělá prvotřídního fotografa.

Bryan se líbilo držení jeho těla. Nedalo se říct, že bylo uvolněné, ale spíše v pohotovosti. Udržoval si odstup. Kdyby si mohla vybrat, vyfotila by ho ve stínu, samotného. Ale Bryan trvala na tom, že člověka nejprve musí poznat, než ho začne fotografovat.

Kolik mu asi je? ptala se v duchu. Třicet tři, třicet pět. Byl nominovaný na Pulitzerovu cenu, když ona chodila ještě na univerzitu. Nehodlala si však nechat nahnat strach.

„Hezké místo,“ prohodil, než se posadil na židli proti ní.

„Díky.“ Opřela se zády do židle, aby ho mohla studovat z jiného úhlu. „Vy nemáte vlastní ateliér, že ne?“

„Pracuju v terénu.“ Vytáhl cigaretu. „Když se náhodou stane, že ateliér potřebuju, není problém si nějaký vypůjčit nebo pronajmout.“

Bryan začala automaticky pátrat po popelníku pod nepořádkem na stole. „Všechny fotografie si vyvoláváte sám?“

„Správně.“

Bryan přikývla. Když ještě pracovala pro Celebrity, byla čas od času nucena svěřit vyvolání filmu někomu jinému, několi-krát nebyla s výsledkem spokojena. To byl jeden z hlavních důvodů, proč se rozhodla otevřít si svoji vlastní živnost. „Miluju práci v temné komoře.“

Poprvé od chvíle, kdy vešel do jejího ateliéru, se usmála. Shade okamžitě přimhouřil oči a pozorně se jí zahleděl do obličeje. Odkud přišlo tohle kouzlo? pomyslel si Shade. Koutky úst stočené do uvolněného a bezstarostného úsměvu. Měl pocit, jako by do něj uhodil blesk.

Ozvalo se zaklepaní na dveře a Bryan vyskočila ze židle. „Konečně.“

Shade sledoval, jak přechází místnost. Netušil, že je tak vysoká. Metr sedmdesát pět, odhadoval. A většina z toho jsou nohy. Dlouhé, štíhlé, dobronzovalé opálené nohy. Nebylo snadné ignorovat její úsměv, ale bylo téměř nemožné, ignorovat ty nohy.

Dokud kolem něj neprošla, nezaznamenal ani její vůni. Lenivý sex. Nedokázal přijít na jiné přirovnání. Nebyla to květinová vůně. Ani rafinovaná. Byla přirozená. Shade potáhl ze své cigarety a sledoval, jak se směje, když mluví s poslíčkem.

Fotografové jsou proslulí svými předsudky. Byla to součást řemesla. Čekal, že bude uhlazená a zdrženlivá a smířil se s tím. Nyní si bude muset vše znovu promyslet. Opravdu chce pracovat s ženou, která voní jako svítání a vypadá jako plážová kráska?

Přestal ji sledovat a namátkou otevřel jednu desku. Tu osobu znal – královna pokladního trháku se dvěma Oscary a třemi manželi. Bryan ji oblékla do třpytu a lesku. Královská výstroj pro královnu. Ale nevytvořila tradiční fotku.

Herečka seděla za stolem přeplněným kelímky a tubičkami s pleťovými vodami a krémy. Dívala se na vlastní odraz

v zrcadle a smála se. Nebyl to však ten nacvičený opatrný úsměv, který neodhaluje vrásky, ale široký burácivý smích, který bylo téměř slyšet. Bylo na pozorovateli, aby si domyslel, zda se směje na svou tvář v zrcadle nebo na image, který si za ta léta vybudovala.

„Líbí se vám to?“ Bryan se i s velkou lepenkovou krabicí, kterou držela v ruce, zastavila vedle něj.

„Jo. A jí se to líbilo?“

Protože byla příliš vyhladovělá na to, aby dodržovala pravidla formální etikety, otevřela Bryan krabici a uchopila první kousek pizzy. „Objednala si jich šestnáct do čtyřiaadvaceti hodin pro svého snoubence. Dáte si se mnou?“

Shade nahlédl do krabice.

„To vypadá, jako by tam dali všechny přísady světa.“

„Přesně tak.“ Bryan prohrábla zásuvku u svého stolu s úmyslem najít ubrousky, místo toho však narazila pouze na krabičku papírových kapesníčků. „Nevyznávám střídmost. Takže...“ Bryan položila rozevřenou krabici s pizzou doprostřed stolu a opřela se pohodlně do židle. Nastal čas popojít o krok kupředu, pomyslela si. „Chcete si promluvit o té zakázce?“

Shade si vzal plátek pizzy a plnou hrst kapesníčků. „Máte pivo?“

„Limonádu – dietní, nebo normální.“ Bryan labužnický ukousla ze své pizzy. „V ateliéru nemám žádný alkohol. Vyvaruji se tak společensky unaveným klientům.“

„Rozumím.“ Chvilí jedli v naprostém tichu. Jeden druhého odhadovali. „Hodně jsem přemýšlel o té fotostudii.“

„Byla by to pro vás změna.“ Když jenom povytáhl obočí, zmuchlala Bryan papírový kapesníček a odhodila ho do koše. „Vaše fotky ze zámoří – zasáhlo mě to. Byly v nich emoce a soucit, ale především v nich byla krutost.“

„Byly to kruté časy. To, co fotím, nemusí být vždycky jen příjemné.“

Tentokrát to byla ona, kdo povytáhl obočí. Očividně si příliš nevážil směru, kterým se ubírala její kariéra. „To, co fotím, nemusí být vždycky drsné. V umění je místo i pro zábavu.“

Shade pokrčil rameny. „Každý z nás by skrz stejný objektiv viděl něco jiného.“

„Proto je každá fotografie jedinečná.“ Bryan se naklonila dopředu a vzala si další kousek pizzy.

„Rád pracuju sám.“

Bryan zamyšleně přežvykovala. Jestli se ji snažil rozčítit, trefil se do černého. A jestli je prostě takový, tak to s ním rozhodně nebude mít jednoduché. Ať to však je jakkoliv, ona tu zakázku chce a on je její součástí. „Tak to jsme na tom stejně,“ pronesla beze spěchu. „Ale někdy musí člověk přistoupit na kompromis. Slyšel jste už o kompromisu, Shade? Vy ustoupíte, já ustoupím. Sejdeme se někde uprostřed.“

Není tak laxní, jak se na první pohled zdá. To je dobře. Poslední, po čem toužil, bylo strávit léto s někým, kdo se nedokáže rozhoupat k činu. Tři měsíce, prolétlo mu znovu hlavou. Možná. Jen co si stanoví základní pravidla. „Já vytyčím trasu,“ začal rozhodně. „Začneme tady v L. A. za dva týdny. Každý z nás si zodpovídá za vlastní vybavení. Jakmile se vydáme na cestu, nebudeme se jeden druhému plést do cesty. Já budu dělat své fotky, vy zase své. Bez debaty.“

Bryan si olízla omáčku z prstu. „Už s vámi někdo někdy debatoval, Colby?“

„Jde spíš o to, jestli se té debaty účastním.“ Bylo to řečeno jednoduše – tak jak to bylo i myšleno. „Vydavatel chce oba pohledy, takže je dostane. Občas někde zastavíme a pronajmeme si temnou komoru. Já se budu starat o vaše negativy.“

Bryan zmuchlala několik dalších kapesníků. „Ne, nebudete.“ Líně přehodila nohu přes nohu. Barva jejích očí získala nádech břidlice. Byla to jediná známka její narůstající zlosti.

„Nemám zájem o to, aby bylo moje jméno spojováno se sérií líbivě kulturních obrázků.“

Aby si zachovala chladnou hlavu, nepřestávala se Bryan soustředit na jídlo. V hlavě se jí vyrojilo tolik věcí, tolik výstižných slov, které by mu nejradyji bez obalu vmetla do tváře. Výbuch vzteku stojí člověka neuvěřitelné množství energie, připomněla si. A většinou se tím nic nevyřeší. „Tohle je první věc, kterou budu chtít mít ve smlouvě. Každý z nás bude zodpovědný za zpracování svých vlastních fotek. Tak se nebude muset ani jeden z nás stydět za práci toho druhého. V žádném případě nechci, aby si veřejnost myslela, že nemám smysl pro humor. Dáte si ještě kousek pizzy?“

„Ne.“ Není měkká. Kůže na vnitřní straně jejího lokte možná vypadá měkce jako máslo, ale tahle dáma taková není. Nelíbilo se mu, že ho tak noblesně urazila, ale ještě hůř by snášel servilní podřízenost. „Začneme patnáctého června a skončíme začátkem září.“ Sledoval, jak si nabírá třetí kousek pizzy. „A protože jsem vás viděl jíst, budeme si každý platit své vlastní náklady.“

„To mi vyhovuje. A abyste nežil v nějaké mylné představě, upozorňuju vás, že nebudu vařit a nebudu po vás uklízet. Budu se s vámi střídat za volantem, ale neposadím se s vámi do auta, pokud se napijete. Když si pronajmeme temnou komoru, budeme losovat o to, kdo ji použije první. Od patnáctého června až do září jsme partneři. Všechno fifty fifty. Jestli se vám na tom něco nelíbí, řekněte to teď, než podepíšeme smlouvu.“

Přemýšlel o tom. Má hezký hlas, napadlo ho. Hebký, tichý, téměř uklidňující. Možná spolu budou nakonec schopni vycházet docela dobře – tedy pokud se na něj nebude příliš často usmívat a pokud on nebude přemýšlet o jejích nohách. Nyní to však považoval za ten nejmenší problém. Na prvním místě byla zakázka.

„Máte milence?“

Bryan se podařilo neudusit se soustem pizzy. „Jestli to je nabídka,“ začala hebce, „budu ji muset zamítnout. Drzí, mrzutí muži prostě nejsou můj typ.“

Už podruhé během krátké doby si připadal, jako kdyby do něj uhodil blesk. Dokázal si však zachovat kamennou tvář. „Tři měsíce budeme jíst z jednoho talíře – obrazně řečeno.“ Byla pro něj výzvou, ať si to uvědomovala, nebo ne. Naklonil se k ní blíž. „Nechci se dohadovat s žárlivým milencem, který by nám byl v patách a doháněl mě k šílenství, když bych se snažil pracovat.“

S kým si myslí, že mluví? S nějakou poletuchou, která si neumí udělat pořádek ve svém osobním životě? Na okamžik se zarazila. Třeba má na své bývalé vztahy nepříjemné vzpomínky. To je ale jeho problém, rozhodla se.

„Já se postarám o své milence, Shade.“ Bryan se s vervou zakousla do křupavého okraje pizzy. „A vy se zase postaráte o své milenky.“ Otrhla si prsty do posledního papírového kapsníčku a usmála se. „Omlouvám se, ale musím tohle příjemné posezení přerušit. Mám ještě hodně práce.“

Postavil se. Přejel pohledem po jejich dlouhých nohách, teprve potom se jí zadíval do očí. Přijme tu práci. Bude mít celé tři měsíce na to, aby zjistil, jestli se mu Bryan Mitchellová líbí nebo ne. „Ozvu se.“

„Dobrá.“

Bryan čekala, dokud nepřešel ateliér a nezavřel za sebou dveře. S nezvyklou energií, kterou si většinou schovávala pro práci, vyskočila a hodila lepenkovou krabici směrem ke dveřím.

Vypadalo to na dlouhé tři měsíce.

DRUHÁ KAPITOLA

Věděla přesně, co chce. Bryan se chystala začít s prací na letním projektu pro *Life-style* o něco dříve před stanoveným termínem. Líbila se jí představa, že bude o krok vpřed před Shadem Colbym. Možná je to trochu malicherné, ale jí se tak představa vážně zamlouvala.

Stejně pochybovala o tom, že by muž jako on dokázal ocenit nebetýčnou radost posledního dne školy. Čím jiným začíná skutečné léto, když ne divokým výbuchem svobody?

Vybrala si základní školu, protože chtěla nevinnost. Vybrala si školu v centru města, protože chtěla realitu. Děti, které by ze školních vrat naskákaly do limuzín, nepředstavovaly výjev, který chtěla zobrazit. Tato škola by se mohla nacházet v jakémkoliv městě v Americe. Děti, které se vyhrnou ze školní budovy, budou moct reprezentovat všechny děti v zemi. Lidé, kteří se podívají na fotografii, bez ohledu na věk, uvidí něco ze sebe samých.

Bryan si dopřála dostatek času na přípravu záběru. Prošla přinejmenším tucet pozic, než si jednu z nich vybrala. Nebylo by možné – ani rozumné – zinscenovat ten snímek. Pouze momentky jí dají to, co chce – nenucenost a shon.

Když se rozdrněl zvonek a školní vrata se otevřela, dostala přesně to. Stálo to za ten risk být ušlapána rozběhnutými teniskami. S křikem, výskotem a pískotem se děti valily z budovy ven do slunečního svitu.

Úprk. To bylo slovo, které jí problesklo hlavou. Bryan se pohotově přikrčila a zmáčkla spoušť fotoaparátu tak, aby zachytila dav dětí z úhlu, který ještě více podtrhl chaos a radostné vzrušení.

Spěchejme! Utíkejme! Je léto a ode dneška bude každý den svátkem. Září je na hony daleko. Přesně tohle četla ve tváři každého dítěte.

Otočila se a vyfotila další skupinku uhánějících dětí. V konečné úpravě to bude vypadat, jako že vybíhají přímo ze stránky časopisu. Z náhlého impulsu pootočila fotoaparát, aby udělala vertikální snímek. Povedlo se. Asi osmiletý chlapec seskočil ze schodů, ruce rozhozené do vzduchu, na tváři vítězoslavný úsměv. Bryan ho zachytila, jak letí vzduchem, s hlavou a rameny nad postavami ostatních spěchajících dětí.

Přestože si byla naprosto jistá, který snímek použije pro zakázku, pokračovala Bryan v práci. Za deset minut bylo po všem.

S pocitem uspokojení vyměnila objektiv a opustila svoje stanoviště. Nyní byla škola prázdná a ona ji chtěla přesně takovou zaznamenat. Nechci už sluneční paprsky, rozhodla se a přimontovala k objektivu clonu. Až bude ten obrázek vyvolávat, ztlumí světlo letní oblohy tím, že podrží něco nad touto částí kompozice, aby nebyla fotografie přeexponovaná. Chtěla zachytit pocit prázdnoty a čekání jako kontrast k životu a energii, které se před okamžikem vychrlily ze školní budovy. Vypotřebovala další cívku filmu, teprve potom se narovнала a nechala fotoaparát volně viset na šňůře kolem krku.

A je po škole, pomyslela si s úsměvem. I ona sama cítila tu opojnou vůni svobody. Léto právě začíná.

Bryan zjistila, že přestože přestala být zaměstnancem časopisu *Celebrity*, práce jí neubýlo. Často měla dokonce pocit, že je sama sobě tvrdším zaměstnavatelem, než byl časopis. Milovala svou práci a byla ochotná obětovat jí celé dny i většinu

večerů. Její manžel ji jednou obvinil z toho, že je svým foťákem naprosto posedlá. Bylo to něco, co nemohla popřít, ale ani obhajovat. Po dvou dnech spolupráce s Shadem zjistila Bryan, že není sama.

Vždycky se považovala za pečlivého až puntičkářského umělce, ale ve srovnání s Shadem byla roztržitá. Měl pro svou práci neuvěřitelnou trpělivost, kterou musela obdivovat, přestože při tom skřípala zuby. Oba dva se dívali hledáčkem objektivu naprosto jinýma očima. Bryan fotila výjevy, do kterých vkládala svůj osobní pohled – své emoce, city. Shade zas hledal záhadu. Zatímco jeho fotografie dokázaly v lidech vyvolat nepřeberné množství reakcí, jeho osobní náhled zůstával téměř vždy utajen. Stejně jako všechno, co se ho týkalo, i jeho snímky byly jakoby zahaleny stínem.

Moc nemluvil, ale Bryan nevadilo pracovat mlčky. Měla tak pocit, že pracuje sama. Na druhou stranu, jeho dlouhé pátravé pohledy ji dokázaly znervóznit. Nelíbilo se jí být rozpitvávána, jako kdyby na ni byl zaměřen hledáček fotoaparátu.

Od jejich setkání v jejím ateliéru se viděli dvakrát. Při obou schůzkách se dohadovali o trase a námětech pro fotostudii. Nepřipadal jí o nic přístupnější, ale uvědomovala si, že jedná s bystrým člověkem. Pro oba dva byl projekt tak důležitý, aby se snažili docílit toho, co navrhla při jejich první konfrontaci – setkat se někde uprostřed.

Poté, co z ní vyprchala prvotní nechuť k tomuto muži, rozhodla se Bryan, že by se z nich během následujících měsíců mohli stát přátelé – profesionální přátelé. Ale po dvou dnech jejich vzájemné spolupráce věděla, že k tomu nikdy nedojde. Z Shadea nevyzařovaly emoce, které by svědčily o tom, že má zájem navázat přátelství. Buď člověka oslnil a okouzlit, nebo ho dohnal k zuřivosti. Bryan se nehodlala nechat okouzlit.

Snažila se o něm zjistit co nejvíc. Říkala si, že to je naprosto běžný postup. Člověk se přece nevydá na cesty s někým, o kom

vůbec nic neví. Avšak čím více toho zjistila – tedy spíš čím víc toho nedokázala zjistit – tím větší zájem v ní probouzel.

Oženil se a rozvedl ještě hodně mladý. To bylo všechno – žádné vtipné historky, žádné drby, prostě nic. Dokázal za sebou dokonale zametat stopy. Jako fotograf časopisu *International View*, strávil Shade celkem pět let v zámoří. Ne v okouzlující Paříži, v Londýně nebo v Madridu, ale v Laosu, Libanonu a Kambodži. Jeho fotografie z těchto míst mu vynesly nominaci na Pulitzerovu cenu a ocenění od Sdružení zahraničních novinářů.

Bylo možné studovat a podrobně pitvat jeho fotografie, ale jeho soukromý život zůstával zahalen tajemstvím. Jen zřídka kdy chodil do společnosti. A těch pár přátel, které měl, bylo neotřesitelně loajálních – jejich ústa zůstávala k nelibosti mnoha lidí pevně uzamčena. Jestliže se o něm chce něco dozvědět, bude to muset zjistit sama během jejich spolupráce.

Skutečnost, že se oba dva jednohlasně shodli na tom, že stráví svůj poslední den v L. A. na pláži, považovala Bryan za dobré znamení. Jejich domluvě nepředcházelo žádné dohadování. Výjevy z pláží se budou prolínat celým jejich projektem – od Kalifornie až po Cape Cod.

Zpočátku kráčeli jemným pískem společně – jako přátele nebo milenci. Nedotýkali se jeden druhého, ale udržovali stejné tempo, nevzdalovali se od sebe. Nemluvili spolu. Bryan si však už zvykla na to, že Shade nezaplétá rozhovor, pokud není ve vyloženě příznivém rozpoložení.

Bylo sotva deset hodin, ale slunce už stálo vysoko a sesílalo na zem horké paprsky. Protože byl všední den, většinu vyznačů slunce a vody tvořili mladí a staří lidé. Když se Bryan zastavila, Shade pokračoval dál, aniž by si vyměnili jediné slůvko.

Zaujal ji ten úžasný kontrast. Ta stará žena s širokým slunečním kloboukem, v dlouhých plážových šatech a háčkovaném

převozu seděla pod slunečníkem a pozorovala svoji vnučku – oblečenou pouze do růžových kalhotek s třásničkami. Holčička, která dřepěla vedle své babičky, vydlabávala v písku díru. Na její drobnou postavičku dopadaly sluneční paprsky. Stará žena byla chráněna stínem.

Potřebovala, aby jí žena podepsala souhlas k zveřejnění. Příčilo se jí, když měla někoho požádat, aby ho směla vyfotografovat, proto se tomu snažila vyhýbat. Tentokrát to však možné nebylo, a proto v sobě našla dostatek trpělivosti a povídala si se starou ženou tak dlouho, dokud se neuvolnila.

Jmenovala se Sadie, stejně jako její vnučka. Než stiskla poprvé spoušť fotoaparátu, věděla Bryan, že ten snímek pojmenuje *Dvě Sadie*. Jediné, co musela udělat, bylo vyčkat, než se do stařečniných očí vrátí znovu ten zasněný vzdálený výraz.

Trvalo to dvacet minut. Bryan zapomněla na to, že je jí horko, a soustředila se na to, aby zvolila správný úhel záběru. Věděla, co chce. Léta zkušeností v kontrastu s naprostou nevinností. A také pouto, které se mezi oběma ženami vytvořilo díky stejné krvi a společně strávenému času.

Sadie se ponořila do svých vzpomínek a zapomněla na fotoaparát. Ani si nevšimla, kdy začala Bryan mačkat spoušť. Bryan chtěla ostrost – přesně takovou, jakou viděla v hledáčku. Až bude snímek vyvolávat, nemilosrdně zdůrazní vrásky ve tváři staré paní a na druhé straně podtrhne dokonalou hebkost holčiččiny pleti.

Když byla s prací hotova, mluvila se Sadie ještě několik minut. Poznamenala si její adresu a slíbila, že jí pošle alespoň jeden snímek. Pak znovu vyrazila po pláži a čekala, až ji zase zaujme nějaký výjev.

Shade si také našel svůj první model, ale nemluvil s ním. Ten muž ležel tváří dolů na vybledlé plážové osušce. Byl červený, těstovitý a anonymní. Mohl to být byznysmen, který si vzal den volna, nebo dealer z Iowy – nezáleželo na tom. Na rozdíl

od Bryan, Shade nehledal individualitu a originalitu, ale spíše stejnost a všednost lidí, kteří nechávali svá těla grilovat na slunci. Vedle mužovy hlavy byla do písku zabořená plastová lahvička s opalovacím krémem. Vedle ležel pár gumových plážových žabek.

Shade fotil ze dvou úhlů a stiskl spoušť fotoaparátu asi šestkrát, aniž by s pochrupujícím mužem prohodil jediné slovo. Spokojeně se rozhlédl po pláži. Asi tři metry od něj se Bryan nenuceně vysvlékala z šortek a trička. Její hladké jednodílné plavky byly provokativně vystřižené v oblasti boků. Díval se na ni z profilu. Měla pevnou, dokonale tvarovanou postavu, jako by ji vytesal nějaký puntičkářský sochař.

Shade nezaváhal ani na chvíli. Zaměřil na ni svůj objektiv, nastavil průzor, maličko změnil úhel pohledu a čekal. V okamžiku, kdy uchopila okraj svého trička, začal fotit.

Vypadala tak bezstarostně, tak přirozeně. Už zapomněl, že by mohl někdo být tak nenuceně sebejistý ve světě, kde se sebeuctívání stalo náboženstvím. Její tělo připomínalo jednu dlouhou pružnou linii. Když si přetáhla tričko přes hlavu, nastavila na okamžik tvář slunci, jako by chtěla přivítat jeho horké paprsky. Kolem žaludku se mu začal vytvářet zvláštní pocit a pomalu sílil.

Touha. Poznal ji. Nestál o ni.

Tomuhle se v našem řemesle říká rozhodující okamžik, pomyslel si. Fotograf přemýšlí, potom mačká spoušť a sleduje vyvíjející se scénu. Když se spojí vizuální a emocionální prvky v jedno – tak jako se spojily v tomto případě – znamená to úspěch. Je nemožné, aby se určitý výjev znovu opakoval, je nemožné dohnat zmeškaný okamžik. Rozhodující moment je jen jeden, všechno nebo nic. Jestliže se nechal na chvíli unést, dokazuje to, že se mu podařilo úspěšně zachytit tu lehkou nenucenou sexualitu.

Už před lety se naučil ovládat své city k osobám, které fotil. Mohou totiž člověka sníst zaživa. Bryan Mitchellová možná

nevypadá na to, že by si z něho také ráda kus ukousla, ale Shade nehodlal nic riskovat. Otočil se od ní a zapomněl na ni. Téměř.

Než se jejich cesty zase zkrřížily, uběhly více než čtyři hodiny. Bryan seděla na písku v blízkosti stánků s občerstvením a jedla hot dog, který nebyl pod záplavou hořčice a dresinku skoro vidět. Z jedné strany vedle ní leželo její pouzdro s fotoaparátem, na druhé straně stála plechovka limonády. V jejích úzkých červených slunečních brýlích se odrážela jeho postava.

„Jak to šlo?“ zeptala se ho s plnými ústy.

„Dobře. Máte tam pod tím vůbec nějaké maso?“

„Hmmm.“ Polkla a ukázala ke stánku. „Vynikající.“

„Rád si to odpustím.“ Sehnul se a vzal do ruky její teplající limonádu. Žíznivě z plechovky upil. Bylo to pomerančové a sladké. „Krucí, jak tenhle sladolep můžete pít?“

„Potřebuju hodně cukru. Podařilo se mi získat některé snímky, ze kterých mám radost.“ Napřáhla k němu ruku pro svou limonádu. „Chci je vyvolat ještě předtím, než zítra vyrazíme.“

„Pokud budete v sedm připravená, proč ne.“

Bryan pokrčila nos a strčila do úst poslední sousto svého hot dogu. Raději by pracovala do sedmi do rána, než aby tak brzy vstala. Jednou z prvních věcí, která se bude muset na cestách doladit, bude jejich rozdílný biorytmus. Dokázala ocenit krásu a moc svítání. Jenom prostě dávala přednost tajuplnosti a barvám soumraku.

„Budu připravená.“ Zvedla se a oprášila ze sebe písek. Potom si přes plavky natáhla tričko. Shade by jí nejraději řekl, že bez něj vypadala cudněji. To, jak se lem trička lehce dotýkal jejích stehů, jako by k nim chtěl přitáhnout pozornost, bylo skoro trestuhodné. „Ale jen pod podmínkou, že budete řídit první,“ pokračovala. „V deset hodin už začnu fungovat normálně.“

Nebyl si jistý, proč to udělal. Shade byl mužem, který rozebíral každyčkový pohyb, každý tvar, každou barvu. Všechno rozkládal do vzorců, které potom zase dával dohromady. Tím se řídil, podle toho jednal. Impulsivní jednání ze svého života vyčlenil. Přesto zvedl ruku a obmotal své prsty kolem jejího copu, aniž by pomyslel na následky svého chování. Prostě se jí chtěl dotknout.

Viděl, že jí to překvapilo. Ale neodtáhla se od něj. Ani mu nevěnovala ten mírný plachý úsměv, který ženy používají v situacích, když muž nedokáže odolat dotknout se toho, co ho přitahuje.

Její vlasy byly hebké. Oči mu to prozradily už dávno, ale nyní mu jeho prsty poskytly důkaz. Přesto však pocítil zklamání, protože je neměla rozpuštěné, protože je nemohl nechat proklouzávat mezi prsty.

Nerozuměl jí. Dosud. Vydělávala si na živobytí tím, že fotila společenskou smetánku, elitu, honoraci, a sama působila dojemem, že je velmi nenáročná. Jejím jediným šperkem byl zlatý řetízek, na jehož konci visel malý křížek považovaný v Egyptě za symbol života. Ani dnes neměla na tváři žádný mejkap, ale její vůně ho dráždila stejně jako tehdy v jejím ateliéru. Kdyby využila některé z ženských zkrášlovacích kouzel, byla by z ní skutečná kráska, která mužům vyráží dech. Vypadalo to však, že tuto možnost ignoruje a spoléhá na jednoduchost. Ta sama o sobě byla omračující.

Před několika hodinami se Bryan rozhodla, že se jím nenechá okouzlit. Nyní se zase Shade rozhodl, že se jí nenechá omráčit. Beze slova nechal cop proklouznout mezi svými prsty.

„Chcete, abych vás zavezl domů nebo do ateliéru?“

A to je všechno? Během několika vteřin se mu podařilo udělat z ní uzlíček nervů a teď chtěl vědět, kde jí má vyhodit? „Do ateliéru.“ Bryan se sehnula a zvedla své pouzdro s fotoaparátem. V krku měla sucho, ale i přesto vyhodila plechovku se zbytkem limonády do koše. Nebyla si totiž jistá, jestli by

dokázala polykat. Ještě ani nedošli k Shadeovu autu a Bryan měla pocit, že vybuchne, pokud něco neřekne.

„Líbí se vám uchovávat si ten chladný image odtažitého muže, který jste vypiloval k dokonalosti, Shade?“

Nepodíval se na ni, ale ve tváři se mu objevilo něco, co téměř připomínalo úsměv. „Je to pohodlné.“

„Ale ne pro lidi, kteří s vámi musejí jednat.“ Kruci, to by bylo, abych z něj nevykřesala alespoň nějakou reakci, pomyslela si. „Možná berete sám sebe až příliš vážně,“ podotkla. „Shade Colby – stejně záhadný a spletitý jako jeho jméno, stejně nebezpečný a neúprosný jako jeho fotografie.“

Tentokrát se doopravdy usmál. Překvapilo ji to. Najednou vypadal jako někdo, s kým by si ráda podala ruce, s kým by se ráda zasmála. „Kde jste tohle, kruci, četla?“

„V *Celebrity*,“ zamumlala. „Duben, před pěti lety. Vytiskli tehdy článek o dražbách fotografií v New Yorku. Jeden z vašich snímků se v Sotheby's prodal za sedm a půl tisíce.“

„Vážně?“ Pohledem přešel po jejím profilu. „Máte lepší paměť než já.“

Zastavila se a podívala se mu do očí.

„Krucinál, já jsem to koupila. Je to melancholický, depresivní a fascinující záběr ulice, za který bych nedala ani deset centů, kdybych vás tehdy znala osobně. A kdybych jím nebyla tak uhranutá, vyhodila bych ho v tu chvíli, kdybych se dostala domů. Teď ho budu asi muset přinejmenším na půl roku obrátit čelem ke zdi, abych zapomněla, že jeho autor je omezenec.“

Shade ji rozvážně vyslechl, potom přikývl. „Když se do toho pustíte, řečníte jako profesionál.“

Bryan vypustila z úst krátké jadrné slovo a znovu vyrazila směrem k autu. Když došla ke dveřím spolujezdce a prudce je otevřela, Shade ji zarazil. „Protože je nevyhnutelné, abychom následující tři měsíce žili společně, nebylo by lepší dostat ze sebe i ten zbytek hned teď?“

Přestože se snažila mluvit lhostejně, procedila ta slova mezi zuby: „Zbytek čeho?“

„Zbytek toho, co vás žere.“

Nejdřív se zhluboka nadechla. Nerada se rozčilovala. Pokaždé ji to vyčerpalo. Tentokrát však Bryan rezignovala – prsty pevně sevřela vrchní hranu dveří a naklonila se k němu blíž. „Nelíbíte se mi. Možná to pro vás nic neznamena, ale já si nedokážu vzpomenout na nikoho, kdo by mi byl tolik nesympatický.“

„Na nikoho?“

„Na nikoho.“

Z jistého důvodu jí věřil. Přikývl, potom překryl svými dlaněmi hřbety jejích rukou, kterými svírala hranu dveří. „Stejně nemám rád, když mě někdo hází do jednoho pytle s ostatními. Proč bychom si měli být sympatičtí?“

„Usnadnili bychom si tím práci.“

Zvažoval její slova. Své ruce měl stále položené na jejích.

Dlaně jeho rukou byly drsné, hřbety jejích rukou neuvěřitelně jemné. Ten kontrast se mu líbil, možná až příliš. „Vy si ráda usnadňujete život?“

Řekl to tak, že to vyznělo jako urážka. Naježila se a napřímila ramena a hlavu. Její oči byly nyní v rovině s jeho ústy. „Ano. Na komplikacích není nic příjemného. Tlačí se lidem do života a všechno v něm přehází. Ráda se jim vyhnu, abych se mohla věnovat tomu, co je důležité.“

„Potýkáme se s jednou velmi důležitou komplikací už od začátku.“

Snažila se sice soustředit na to, aby se mu dívala přímo do očí, ale přesto nedokázala nevnímat lehký a zároveň pevný tlak jeho rukou. Velmi dobře si uvědomovala, co svou poznámkou myslel, a protože to bylo téma, kterému se od začátku oba dva vyhýbali, skočila po něm Bryan přímo po hlavě.

„Vy jste muž a já jsem žena.“

Nedokázal si pomoci, ale líbilo se mu, jak to na něj zavrčela. „Přesně tak. Taky můžeme říct, že jsme oba dva fotografové – to je bezpohlavní označení.“ Na tváři se mu objevil téměř neviditelný úsměv. „Ale je to kravina.“

„Možná že ano,“ prohodila klidně. „Ale hodlám se s tím vypořádat, protože zakázka je pro mě na prvním místě. Taky je velká výhoda, že vás nemám ráda.“

„Sympatie nemají nic společného s chemií.“

Nenuceně se na něj usmála, přestože cítila, jak jí srdce bije stále prudčeji. „Má to snad být slušný výraz pro chtíč?“

Nepatří k těm ženám, které dlouho chodí okolo horké kaše, pomyslel si. Líbilo se mu to. „Ať to nazveme jakkoliv, pořád to znamená komplikace. Raději bychom se tomu měli postavit čelem, abychom se tím pak nemuseli dál zabývat.“

Když jeho prsty pevněji sevřely její ruce, sklopila zrak a zadívala se na ně. Chápala jeho úmysl, ale nechápala jeho důvody.

„Přemýšlení o tom, jaké by to bylo, by nás oba zneklidňovalo,“ pokračoval Shade. Zvedla zrak, v očích měla ostražitý výraz. Cítil její splašený puls, když svými prsty přešel po jejím zápěstí, ale neodtáhla se od něj. Kdyby to udělala... Nemá cenu ztrácet čas spekulacemi, problesklo mu hlavou. Bude lepší postoupit k dalšímu kroku. „Zjistíme to. Potom to založíme do archivu, zapomeneme na to a budeme pokračovat v práci.“

Znělo to logicky. Bryan neměla přílišnou důvěru ve věci a návrhy, které zněly tak dokonale logicky. Na druhou stranu si však uvědomovala, že trefil hřebík na hlavičku, když řekl, že by je přemýšlení o tom, jaké by to bylo, neustále znepokojovalo. Ona o tom přemýšlí už několik dní. Jeho ústa se zdála být jeho nejjemnější součástí, a přesto vypadala tvrdě, nepoddajně a neústupně. Jaké by bylo cítit je? Jak by chutnala?

Pohledem vyhledala jeho rty, které se stočily do mírného úsměvu. Nebyla si jistá, zda to byl symbol pobavení nebo sarkasmu, ale přimělo ji to k rozhodnutí.

„Dobře.“ Jak intimní může být polibek, když jejich těla od-
dělují dveře od auta?

Pomalou se k sobě naklonili, jako kdyby čekali, že ten dru-
hý na poslední chvíli ucukne. Jejich ústa se setkala v lehkém,
zdrženlivém doteku. Tím to mohlo skončit. Mohli se jeden od
druhého bez většího zájmu odvrátit. Tohle byla přece definice
polibku. Dva páry rtů přitisknuté k sobě. Nic víc.

Ani jeden z nich nedokázal s jistotou určit, kdo to změnil
a zda to byl úmysl či náhoda. Oba dva byli zvědaví lidé a zvě-
davost v tom možná sehrávala závažnou roli. Možná to však
bylo nevyhnutelné. Charakter polibku se změnil tak zvolna, že
nebylo možné ho zastavit, dokud nebylo už příliš pozdě.

Rty se otevřely, vybízely, přijímaly. Jejich prsty se propletly.
Shade sklonil hlavu, Bryan ji zaklonila a polibek začal nabírat
na intenzitě. Bryan si uvědomovala, že se přitahuje k tvrdým
nepoddajným dveřím auta ve snaze dostat víc, vzít si víc. Její
zuby si jemně pohrávaly s jeho spodním rtem. Nemýlila se.
Shadeova ústa byla jeho nejjemnější součástí. Byla neuvěřitel-
ně něžná, nepochopitelně smyslná. Vzbuzovala v ní žár.

Nebyla zvyklá na divoké změny nálad. Nikdy nic podobné-
ho nezažila. Bylo nemožné relaxovat a užívat si to. Ale nemají
polibky právě toto lidem umožňovat? Až do dneška v to vě-
řila. Tento polibek však vyžadoval všechnu její sílu, všechnu
její energii. Věděla, že až skončí, bude vyčerpaná. Nádherně
a naprosto vyčerpaná. Vychutnávala své vzrušení a zároveň se
těšila na sladké následky jejich vášnivého polibku.

Měl to vědět. Kruci, měl počítat s tím, že není tak prostá
a nekomplikovaná, jak vypadá. Když se na ni předtím podíval,
nesevřel se mu snad žaludek touhou? To, že ji ochutnal jeho
touhu neutiší, spíše naopak. Podařilo se jí prolomit jeho sebe-
ovládání, jeho kontrolu a on kontrolu považoval za nezbytnou
pro svůj život, pro svou práci, pro svůj zdravý rozum. Celá ta
léta plná potu, strachu a očekávání ji v sobě pěstoval a střežil

ji jako oko v hlavě. Shade přišel na to, že ta stejná vykalkulovaná kontrola, kterou využíval při práci v temné komoře a při fotografování, mohla být úspěšně aplikována na ženy. Bezbolestně. Stačilo jednou ochutnat Bryaniny rty a uvědomil si, jak křehká sebekontrola může být.

Aby si dokázal – možná, aby jí dokázal – že se s tím dokáže vyrovnat, dovolil, aby byl jejich polibek ještě hlubší, temnější, vlhčí. Cítil nebezpečí, možná ho dokonce vyhledával.

Nedokázal sice odolat kouzlu toho neuvěřitelného polibku, ale zařekl se, že až bude po všem, nic se tím nezmění.

Byla tak žhavá, sladká a silná. Vyvolávala v něm neuvěřitelný žár. Musí to skončit, jinak v jeho srdci zůstanou jizvy po plamenech. Už jich měl dost. Život není tak příjemný jako první polibek za slunečného odpoledne. O tom věděl víc než kdokoli jiný.

Shade se od ní odtáhl. Cítil uspokojení z toho, že jeho sebeovládání převzalo znovu vládu nad jeho uvažováním. Možná, že jeho tep není ještě zcela klidný a jeho mysl není úplně čistá, ale kontrola se mu vrátila.

Bryan si připadala jako omámená. Kdyby jí položil otázku, jakoukoliv otázku, nedokázala by odpovědět. Přidržovala se dveří auta a čekala, až se jí vrátí rovnováha. Věděla, že ji ten polibek vyčerpá. Dokonce i nyní cítila, jak z ní prchá energie.

Měla v očích ten něžný výraz, kterému muži dokáží jen stěží odolat. Shade se od ní odvrátil. „Vyhodím tě před ateliérem.“

Obešel auto ke svým dveřím a Bryan se mezitím zhroutila do sedadla spolujezdce. Zarchivovat a zapomenout, pomyslela si. To sotva.

Zkusila to. Bryan vložila tolik energie do snahy zapomenout na pocity, které v ní Shade vyvolal, že pracovala až do tří hodin do rána. Do chvíle, než za sebou konečně zavřela dveře svého bytu, stačila vyvolat film ze školy a z pláže, vybrat si

negativy, které hodlala použít. Na dvou z nich usilovně pracovala, až měla pocit, že má před sebou jedny z nejlepších snímků, které kdy udělala.

Nyní jí zbývaly čtyři hodiny na to, aby se najedla, sbalila a vyspala. Udělala si obrovský sendvič a vytáhla ze skříně jedno zavazadlo, které jí bylo na cesty povoleno. Začala do něj házet všechny nezbytnosti. Vyčerpáním sotva stála na nohou. Ukousla ze svého sendviče a spláchla chléb, maso a sýr pořádným douškem mléka. Žaludek však měla jako na vodě, a proto odložila nedojedenou večeři na noční stolek a vrátila se zpět k balení.

Začala prohrabávat vrchní zásuvku svého prádelníku ve snaze najít jednoduché pánské pyžamo, které jí její matka věnovala k Vánocům. Naprosto nezbytné, pomyslela si, když ho upustila na neuspořádanou hromádku spodního prádla a džínů. Je asexuální, libovala si Bryan a doufala, že si v něm tak bude i připadat. Včerejší odpoledne jí Shade připomněl, že je žena a že ženy mají své slabosti, které ne vždy dokáží ubránit.

Nechtěla si v Shadeově přítomnosti připadat jako žena. Bylo to příliš riskantní a ona se riskantním situacím vyhýbala. A protože se nesnaží nijak podtrhávat svou ženskost, neměly by nastat další problémy.

Přesvědčovala sama sebe.

Jakmile vyrazí za prací, budou tak zaneprázdnění, že si ani nevšimnou, zda tomu druhému nenarostla druhá hlava nebo další palec u nohy.

Přesvědčovala sama sebe.

To, co se stalo včera odpoledne, je prostě jeden z těch prchavých momentů, které občas fotograf zažije, když se do práce připlou emoce. Už k tomu nikdy nedojde, protože stejný okamžik už nikdy nenastane.

Přesvědčovala sama sebe.

V tu chvíli bylo přemýšlení o Shadeovi Colbym u konce. Byly skoro čtyři hodiny ráno a následující tři hodiny budou

patřit jenom jí. Podobný luxus si bude muset na několik měsíců odpustit, a proto hodlala ten vzácný čas strávit tak, jak to dělala nejráději. Ve spánku. Svlékla se, nechala oblečení na hromádce vedle nočního stolku a vyšplhala se na postel, aniž by si uvědomila, že zapomněla zhasnout světlo.

Na druhé straně města ležel ve tmě Shade Colby. Nespál, přestože byl sbalený už celé hodiny. Jeho taška a veškeré vybavení byly pečlivě připravené u dveří. Měl všechno zorganizované, byl připravený a nemohl usnout.

Nebylo to poprvé, co nemohl zamhouřit oko. Ta skutečnost ho netrápila, ale důvod jeho nespavosti mu dělal starosti. Bryan Mitchellová. Přestože se celý večer snažil myšlenky na ni vyhnat ze své mysli, výsledek nebyl ani zdaleka stoprocentní.

Mohl události včerejšího odpoledne rozpitvávat na tisíc kousků, ale nezměnil tím nic na jedné důležité skutečnosti. Byl zranitelný. Možná jenom na okamžik, na setinu vteřiny, ale byl zranitelný. To si v žádném případě nemůže dovolit. Za žádnou cenu nesmí dopustit, aby se to opakovalo podruhé.

Bryan Mitchellová byla jednou z těch komplikací, o kterých tvrdí, že se jim raději vyhýbá. Na druhé straně on na ně byl zvyklý. Nikdy neměl žádné problémy s tím, aby vyřešil nějakou komplikaci. A ona nebude žádnou výjimkou.

Přesvědčoval sám sebe.

Následující tři měsíce budou ponořeni do projektu, který jim zabere všechny jejich čas a spálí veškerou jejich energii. Při práci vždy dokázal soustředit svou koncentraci k jednomu jedinému cíli a ignorovat všechno ostatní. Tím se všechno vyřeší.

Přesvědčoval sám sebe.

Co se stalo, stalo se. Stále byl přesvědčený, že udělali dobře, když ukojili svou zvědavost ještě dřív, než se vydali na cestu.

Aspoň se tak zbavili spekulací a napětí, které by jinak určitě vznikly. Podobné nebezpečí tím polibkem eliminovali.

Přesvědčoval sám sebe.

Ale nemohl spát. Bolest v žaludku neměla nic společného s večerí, které se ani nedotkl.

Má ještě tři hodiny jen sám pro sebe, potom stráví tři měsíce s Bryan. Shade zavřel oči a udělal to, co mu šlo pod tlakem vždycky dobře. Přinutil se usnout.

TŘETÍ KAPITOLA

Bryan byla sice v sedm hodin na nohou a oblečená, ale nebyla připravená s někým mluvit. V jedné ruce svírala zavazadlo a trojnožku, přes rameno jí visely dvě brašny s fotoaparáty a kabelka. Když Shade přibrzdil u obrubníku, scházela právě po schodech vedoucích na chodník. Věřila, že by člověk měl být po ránu při smyslech, ale ne nezbytně veselý.

Pozdravila Shadea mrzutým zamumláním, protože na víc se v tuto brzkou ranní hodinu nezmohla. V tichosti naložila své vybavení do dodávky, plácla sebou do sedadla spolujezdce, natáhla nohy před sebe a zavřela oči.

Shade se podíval na její tvář schovanou za kulatými jantarově zbarvenými slunečními brýlemi a pod obnošeným slaměným kloboukem. „Divoká noc?“ zeptal se, ale Bryan ho neslyšela, protože už spala. Zavrtěl hlavou, uvolnil ruční brzdu a vjel na silnici. Jejich cesta začala.

Shadeovi nevadilo řídit na dlouhé vzdálenosti. Měl tak alespoň možnost přemýšlet nebo úplně vypnout. Neuplynula ani hodina a nechali za sebou rušné ulice L. A. Mířili severovýchodně na mezistátní dálnici. Shadeovi se líbilo jet vstříc vycházejícímu slunci a mít před sebou jen asfaltovou silnici. Sluneční paprsky se odrážely od chromu na autě, osvětlovaly kapotu a zachytávaly se na směrových cedulích podél silnice.

Měl v plánu ujet dnes pět set nebo šest set mil směrem na Utah, pokud by jim nepadla do oka nějaká zvláštní scéna, kterou by chtěli zachytit svými fotoaparáty. Neměl pocit, že by měli hned první den urazit přemrštěně velkou vzdálenost. Tím by uškodili svému projektu. Pojedou takovým tempem, které jim bude vyhovovat, tak aby se postupně propracovali k místům, na kterých se společně dohodli.

Vytyčil trasu, která mohla být podle potřeby měněna, ale podrobný cestovní plán nevypracoval. Jejich jediné časové omezení spočívalo v tom, že měli dorazit na východní pobřeží do září. Pustil rádio, ztlumil zvuk a naladil stanici, která vyhrávala jen samé country písničky. Ujížděl po silnici stejnoměrnou rychlostí a nechával za sebou míle asfaltové silnice. Bryan stále spala.

Jestli je tohle její běžný biorytmus, uvažoval, nevzniknou žádné problémy a třenice. Pokud spí, není možné, aby jeden druhému lezli na nervy. Nebo aby v sobě rozdmýchávali skryté touhy. I nyní přemýšlel o tom, jak je to možné, že ho myšlenky na ni udržely minulou noc tak dlouho v bdělém stavu. Co je na ní tak zvláštního, že v něm vyvolává neklid? Nedokázal to definovat a to ho děsilo snad nejvíc.

Shade měl rád, když mohl věci přesně definovat, když mohl problém rozebrat tak, až z něj byly jen malé částičky, které potom přestavěl tak, až se z nevýhod staly výhody. Přestože byla v klidu, v tuto chvíli dokonce téměř nenápadná, nevěřil, že bude tento svůj postup moci uplatnit na Bryan Mitchellové.

Poté, co souhlasil s účastí na projektu, snažil se o ní zjistit pár informací. Shade si sice hlídal svůj osobní život a střežil své soukromí jako oko v hlavě, ale sám rád věděl, s kým pracuje. Znal její práci pro *Celebrity* i její kreativnější a osobnější snímky pro *Vanity* a *In Touch*. Během let se z ní díky jejím neobvyklým a často i radikálním snímkům bohatých a slavných stala téměř kultovní fotografka.

Nevěděl však, že je dcerou malíře a básnířky. Oba její rodiče byly středně úspěšní obyvatelé Carmelu. Než dosáhla věku dvaceti let, vdala se za účetního, se kterým se o tři roky později rozvedla. Chodila na schůzky s muži s téměř promyšlenou nahodilostí a měla v plánu koupit si někdy v budoucnosti dům na pláži v Malibu. Byla oblíbená, uznávaná a podle všeho také spolehlivá. Často dělávala věci pomalu – bylo to způsobeno kombinací její touhy po perfekcionalismu a víry v to, že spěchem člověk pouze přijde o spoustu drahocenné energie.

Jeho pátrání nepřineslo nic převratného. Nepřišel ani na to, co ho k ní tak silně přitahuje. Ale fotograf, úspěšný fotograf, musí být trpělivý, opakoval si. Někdy bylo zapotřebí vracet se k modelu znovu a znovu, dokud člověk nepochopil své vlastní emoce.

Když přešli hranice Nevady, Shade si zapálil cigaretu a stočil si okénko. Bryan se zavrtěla, zabručela a tápavými pohyby se začala shánět po své tašce.

„Dobré ráno.“ Shade po ní střílel krátkým postranním pohledem.

„Hmmm.“ Bryan se přehrabovala v kabelce a nakonec s úlevou vylovila čokoládovou tyčinku. Dvakrát prudce šklubla obalem, stáhla ho z tyčinky a strčila ho zpět do kabely.

„Vždycky jíš k snídani sladkosti?“

„Kofein.“ Ukousla si velký kus čokolády a povzdychla si. „Dávám mu přednost v téhle formě.“ Pomalu se protáhla – trup, ramena a paže vypjala vzhůru v dlouhém vlnivém pohybu, který byl naprosto neplánovaný. Tak tohle, pomyslel si Shade ironicky, by mohlo vysvětlit, proč mě tolik přitahuje.

„Takže kde jsme teď?“

„V Nevadě.“ Vyfoukl proud kouře, který se hbitě vyplazil ven otevřeným okýnkem.

Bryan zasunula nohy pod sebe a ukusovala ze své tyčinky. „Teď někdy bych tě asi měla vystřídat za volantem, ne?“

„Dám ti vědět.“

„Dobrá.“ Klidně pojede dál, pokud bude řídit on. Neodpus-tila si však významný pohled směrem k rádiu. Country hudba nebyla její styl. „Řidič si vybírá muziku.“

Souhlasně pokrčil rameny. „Jestli chceš tu čokoládu spláchnout něčím tekutým, mám vzadu džus.“

„Jo?“ Bryan nikdy nepohrdla ničím, co by mohlo zaplnit její žaludek. Vysoukala se ze sedadla a začala si razit cestu do úložných zadních prostor dodávky.

Ráno si dodávku moc neprohlížela. Její rozespalé oči stačily zaznamenat jen to, že je černá a dobře udržovaná. Ke stranám byly přimontované čalouněné lavice, které by mohly v případě nouze sloužit jako postele – pokud nebyl člověk příliš vybíravý. Bryan si však pomyslela, že starý koberec by k tomu účelu posloužil líp.

Shadeovo vybavení bylo pečlivě zajištěno, její náčiní leželo bez ladu a skladu v rohu. Ke stěnám dodávky byly přimontovány skříňky z leštěného ebenového dřeva. Zběžnou prohlídkou zjistila, že je v nich káva, topná plotýnka, malá varná konvice a další nezbytnosti. To se bude hodit, až zastavíme v nějakém kempu, kde budou elektrické zásuvky, pomyslela si. Prozatím se bude muset spokojit s lahví džusu.

„Dáš si taky?“

Podíval se do zpětného zrcátka, které mu poskytlo výhled na její rozkročenou postavu. Bylo zřejmé, že se snaží udržet balanc. „Jo.“

Bryan vzala dva velké plastové kalíšky a láhev džusu a vrátila se do svého sedadla. „Pohodlíčko jako doma,“ poznamenala a ohlédla se přes rameno, aby se znovu podívala do zadní části vozu. „To tolik cestuješ?“

„Když je to nutné.“ Slyšel, jak kostky ledu narazily na plastové dno kalíšku, a nastavil ruku. „Nerad lítám. V letadle člověk přichází o šanci udělat snímek něčeho, co by mu během

cesty mohlo padnout do oka.“ Shade vyhodil nedopalek cigarety z okýnka a napil se džusu. „Pokud mám práci v okruhu pěti set mil, jedu vždycky autem.“

„Já létání nenávidím.“ Bryan se natočila směrem k Shadeovi a částí zad se opřela o dveře. „Mám pocit, že celý život lítám do New Yorku, abych vyfotila někoho, kdo nemůže nebo nechce přijet za mnou do L. A. Vždycky si s sebou sbalím nějaké uklidňující pilulky – většinou Dramamine, spoustu čokoládových tyčinek, králičí packu a společensky uznávanou vzdělávací knihu. Tím jsem jištěná ze všech stran.“

„Dramamine a králičí packa... možná, ale ten zbytek...?“

„Čokoládu mám na nervy. Ráda jím, když jsem napjatá. A ta knížka je vlastně taková kamufláž.“ Zakroužila svým kelímkem, až se kostičky ledu rozcinkaly. „Mám pocit, jako bych tím říkala – vidíte, věnuju se tu něčemu důležitému, tak se mě neopovažujte vyrušovat nějakou leteckou havárií. No a taky mě zírání do knížky do dvaceti minut spolehlivě uspí.“

Koutek Shadeových úst se stočil směrem nahoru. Bryan to považovala za dobré znamení na dalších několik tisíc mil cesty, kterou měli před sebou. „Tím se to vysvětluje.“

„Mám fobii z létání ve výšce třicet tisíc mil v těžkém pouzdře ze železa a s dvěma sty cizími lidmi, kteří s oblibou vyprávějí intimní detaily svého života člověku sedícímu ve vedlejším sedadle.“ Zapřela chodidla o palubní desku a vesele se ušklíbala. „To raději procestuji celou zemi s jedním potrhkým fotografem, který si předsevzal, že mi o sobě neřekne ani slovo.“

Shade k ní vyslal postranní pohled a usoudil, že není nebezpečné hrát s ní tuhle hru, pokud se oba dva budou držet pravidel.

„Na nic ses mě nezeptala.“

„Dobrá, začneme s něčím jednoduchým. Proč se jmenuješ Shade, *stín*? Kde jsi k tomu jménu přišel?“

Zpomalil a zamířil k odpočívadlu. „Shadrach.“

Její oči se rozzářily obdivem. „Jako Meschach a Abednego v knize Danielově?“

„Správně. Moje matka se rozhodla, že dá svým dětem netradiční jména. Mám sestru, která se jmenuje Cassiopeia. A proč se ty jmenuješ Bryan?“

„Moji rodiče chtěli ukázat, že nejsou sexisti.“

V okamžiku, kdy dodávka zastavila na parkovišti, vyskočila Bryan ven, ohnula se v pase a dotkla se dlaněmi asfaltu – svým výkonem velice zaujala muže, který se právě soukal do vedle stojícího pontiacu. Nabourala jeho soustředěnost natolik, že mu trvalo celých třicet vteřin, než se mu podařilo zastrčit klíček do zapalování.

„Páni, jsem tak ztuhlá!“ Vypnula se na špičky a protáhla ruce do výšky. Potom je zase spustila. „Podívej. Táhle je nějaký bufet. Jdu si pro hranolky. Chceš taky?“

„Je deset hodin ráno.“

„Už je skoro půl jedenácté,“ opravila ho. „Kromě toho, hodně lidí si k snídani dává pečené mačkané brambory. Je v tom snad rozdíl?“

Byl přesvědčený, že v tom rozdíl je, ale nechtěl se pouštět do diskuse. „Běž si koupit, co chceš. Já si zatím zajdu pro noviny.“

„Dobře.“ Bryan vykročila směrem k bufetu, ale okamžitě se vrátila, aby si z auta vytáhla svůj foťák. „Budu zpátky za deset minut.“

Měla sice dobrý úmysl, ale stejně jí to zabralo skoro dvacet minut. Už když se blížila k bufetu, zaujala ji fronta lidí čekajících na občerstvení. Před nápisem *Eat Qwik* bylo možná deset lidí seskupených do řady ve tvaru vlnícího se hada.

Měli na sobě volné bermudy, pomuchlané letní šaty a plátěné kalhoty. Hezky tvarovaná pubertální dívka byla oblečená do kožených šortek, které vypadaly, jako by na ní byly namalované. Žena, šestá v řadě, se ovívala kloboukem s širokým okrajem. Okolo klobouku byla uvázaná dlouhá ozdobná stuha.

Tito lidé měli někam namířeno, nemohli se dočkat, až tam dorazí. Nikdo z nich nevěnoval pozornost někomu jinému. Bryan nedokázala odolat. Obešla řadu lidí nejdřív z jedné strany, potom z druhé strany. Konečně našla ten správný úhel.

Vyfotila je zezadu, takže ta fronta vypadala ještě protáhleji a nesouroději. Muž za přepážkou stánku s rychlým občerstvením nebyl víc než matný stín, který tam mohl nebo nemusel být. Trvalo jí déle než slíbených deset minut, než se sama postavila do řady.

Když se vrátila, našla Shadea, jak se opírá o kapotu auta a čte si noviny. Mezitím co byla pryč, stačil vyfotit tři záběry parkoviště. Zaměřil se především na řadu aut s poznávacími značkami pěti různých států. Když vzhlédl od novin, měla Bryan svůj fotoaparát přehozený přes rameno, v jedné ruce držela obrovský čokoládový koktejl a v druhé ruce držela dvojitou porci hranolků schovaných pod vrstvou kečupu.

„Promiň.“ Ještě za chůze zabořila prsty do krabičky s hranolky. „Udělal jsem několik dobrých fotek fronty lidí čekajících před stánkem.“

„Dokážeš řídit se vším tím jídlem?“

„Samozřejmě.“ Vyšvihla se za volant. „Jsem na to zvyklá.“ Zasunula koktejl mezi stehna, před něj postavila krabičku s hranolky a natáhla ruku pro klíče od auta.

Shade se podíval na snídani uloženou mezi jejími hladkými velmi opálenými stehny. „Ještě by ses se mnou podělila?“

Bryan se ohlédla přes rameno a začala couvat. „Ne.“ Prudce zatočila volantem a vyrazila směrem k výjezdu. „Propásl jsi svou šanci.“ Jednou rukou ovládala volant, druhou znovu zabořila do hranolek.

„Jestli budeš takhle jíst, budeš mít akné po celém těle.“

„Pověry,“ ušklíbla se a předjela pomalu jedoucí sedan. Potom se natáhla k rádiu a po několika vteřinách se jí podařilo naladit stanici, kde právě hráli starou písničku od Simona

a Garfunkela. „Tomu já říkám hudba,“ poznamenala. „Mám ráda písničky, které probouzejí moji představivost. Country hudba je většinou o bolesti a podvádění a pití.“

„A o životě.“

Bryan uchopila svůj koktejl a popotáhla z brčka. „Možná. Asi mám občas plné zuby reality. Tvoje práce je na ní závislá.“

„A ta tvoje se o ní jenom tak otírá.“

Svraštila obočí, ale potom si to rozmyslela a uvolnila se. „Moje nabízí možnosti. Proč jsi vzal tuhle zakázku, Shade?“ zeptala se zničehonic. „Americké léto je synonymem pro zábavu. To není tvůj styl.“

„Za tím výrazem se ale může skrývat i pot, vyčerpání, rostliny umírající pod příliš prudkým žářem slunce...“ Zapálil si další cigaretu. „Už to zní víc jako můj styl?“

„Řekl jsi to ty, ne já.“ Znovu naplnila svá ústa čokoládovým koktejlem. „Jestli budeš takhle kouřit, umřeš.“

„Dřív nebo později.“ Shade rozevřel noviny, a tím jejich debatu ukončil.

Co je tohle za muže? ptala se Bryan sama sebe a přidala plyn, takže tachometr ukazoval šedesát mil za hodinu. Co z něho udělalo takového cynika a zároveň génia? Má smysl pro humor – jednou nebo dvakrát toho byla svědkem. Ale vypadalo to, že si stanovil určitou hranici, kterou nechce překročit.

Vášeň? Na vlastní kůži si mohla vyzkoušet, že se v něm skrývá soudek střelného prachu. Co ho dokáže odpálit? Jistě věděla jen jedno – Shade Colby se snaží mít všechno, včetně svých citů, pod kontrolou. Vášeň, síla, vztek – všechny tyhle emoce proudily do jeho práce, a ne do jeho soukromého života. Tedy alespoň ne často. Za to by strčila ruku do ohně.

Věděla, že by se měla mít na pozoru, že by si od něj měla držet odstup. Uvědomovala si, že by to byl nejchytřejší způsob, jak vyváznout z téhle dlouhodobé spolupráce bez větších zranění. Zároveň však cítila potřebu zkoumat jeho charakter,

jeho osobnost. V koutku duše věděla, že tomu pokušení neodolá. Bude muset stisknout spouštěcí tlačítko, a potom už jen čekat na výsledek. Důvody se zdály jednoduché – neměla ho ráda, ale zároveň ji velmi přitahoval.

Mluvila pravdu, když mu řekla, že nezná nikoho, kdo by jí byl tak nesympatický jako on. Bylo to díky jejímu přístupu k práci – dívala se na člověka a hledala jeho vlastnosti. Ne všechny byly obdivuhodné, ne všechny byly příjemné, ale po každé našla něco, co chápala, čemu rozuměla. Stejný postup bude muset použít u Shadea – nejenom kvůli sobě, ale i kvůli tomu, že umírala touhou ho vyfotografovat.

„Shade, chci se tě zeptat na něco jiného.“

Neobtěžoval se zvednout zrak od novin. „Hmmm?“

„Jaký je tvůj nejoblíbenější film?“

To vyrušení ho částečně rozčílilo, částečně zmátlo. Co je to za otázku? Podíval se na ni a znovu se přichytil při tom, jak si v duchu představuje, jak by asi její vlasy spletené v hustém neupraveném copu vypadaly, kdyby byly rozpuštěné. „Cože?“

„Tvůj nejoblíbenější film,“ opakovala. „Potřebuju nějaký klíč, nějaký záchytný bod.“

„K čemu?“

„Chci zjistit, proč mi připadáš zajímavý, přitažlivý a nesympatický.“

„Jsi zvláštní žena, Bryan.“

„No tak, Shade,“ vybídla ho a na okamžik se odmlčela, protože přejížděla z jednoho pruhu do druhého. „Máme před sebou dlouhou cestu. Proč bychom se nemohli trochu pobavit? Tak jaký je ten film?“

„Mít a nemít.“

„Bogartův a Bacallin první společný film.“ Věnovala mu úsměv, který hned zpočátku ohodnotil jako nebezpečný. „To se mi ulevilo. Kdybys jmenoval nějaký obscénní francouzský film, musela bych vymyslet jinou otázku. Proč zrovna tenhle?“

Odložil noviny stranou. Takže Bryan chce hrát hry. Tahle vypadá nevinně, usoudil v duchu. Navíc měla pravdu, mají před sebou ještě hodně dlouhou cestu. „Osudová přitažlivost, skvělá zápletka, dobrá kamera. Bogart vypadá jako pravý konzumní hrdina a Bacall je jedinou ženou, která se mu dokáže postavit.“

Potěšeně přikývla. Neohrnuje nos nad charaktery hrdinů, nad fantazií a šťavnatými vztahy. Možná to je jenom maličkost, ale i kvůli takové drobnosti by jí mohl začít být sympatický. „Filmy a lidé, kteří je vytvářejí, mě fascinují. To byl asi jeden z důvodů, proč jsem skočila po příležitosti pracovat pro *Celebrity*. Ztratila jsem pojem o tom, kolik herců a hereček jsem už vyfotila, ale když je vidím na plátně, ještě pořád mě fascinují.“

Věděl, že je nebezpečné klást otázky – ne snad kvůli odpovědím, které by dostal, ale kvůli otázkám, které by mu mohla položit na oplátku. Přesto se zeptal: „Proto fotíš krásné lidi? Protože se chceš dostat blízko k jejich lesku a slávě?“

Protože to Bryan považovala za spravedlivě všetečnou otázku, rozhodla se, že se nenechá vyvést z rovnováhy. Kromě toho, přimělo ji to zamyslet se nad něčím, co se vyvinulo téměř nenápadně, nepozorovaně.

„Když jsem začínala, možná jsem do toho šla právě s tímhle úmyslem, netrvalo však příliš dlouho a už jsem neviděla jen hvězdné tváře, ale spíše obyčejné lidi s neobyčejným zaměstnáním. Baví mě hledat v nich tu jiskru, která z nich udělala člena skupinky vyvolených.“

„Ale následující tři měsíce budeš fotit běžné lidi, běžné situace. Proč?“

„Protože v každém z nás je jiskra. Chtěla bych ji najít třeba i ve farmářovi z Iowy.“

„Jsi idealistka, Bryan.“

„Ano.“ Podívala se na něj upřímnými zvědavými očima. „Měla bych se za to stydět?“

Nelíbilo se mu, jak se ho její klidná rozumná otázka dotkla. I on kdysi věřil v ideály. Věděl, jak moc to bolí, když je o ně člověk krutě okraden. „Neměla by ses za to stydět,“ řekl po chvíli. „Měla bys být opatrná.“

Jeli celé hodiny. Pozdě odpoledne si vyměnili role a Bryan začala listovat novinami, které Shade odložil. Společně se dohodli na tom, že sjedou z dálnice a budou pokračovat po méně rušné silnici. Mluvili jen velmi málo. Po krátkých rozhovorech následovalo vždy dlouhé ticho. V podvečer přejezili hranice Idaho.

„Lyžování a brambory,“ poznamenala Bryan. „To jediné mě napadne, když se řekne Idaho.“ Zachvěla se a zavřela okýnko. Na sever přicházelo léto vždycky pomaleji, zvláště když se slunce nacházelo nízko. Skrz skleněnou tabulku okna sledovala krajinu, na kterou se snášel soumrak.

Ovce, snad stovky ovcí, se líně pásly na trávě, která lemovala silnici. Vypadaly jako chomáče šedé a bílé vaty. Bryan pocházela z velkoměsta, uměla se pohybovat na rušných ulicích a mezi mrakodrapy. Shadea by možná překvapilo, kdyby tušil, že se nikdy nedostala tak daleko na sever ani na východ – tedy kromě cest, které podnikla letadlem.

To neuvěřitelné množství klidných ovcí ji fascinovalo. Právě sahala po svém fotoaparátu, když Shade zaklel a prudce dupl na brzdu. Bryan skončila s žuchnutím na podlaze.

„Čím jsem si to zasloužila?“

Letmo se na ni podíval a zjistil, že není zraněná. Dokonce nevypadala ani rozzlobeně, spíše zvědavě. Neztrácel čas omluvami. „Zatracené ovce na silnici.“

Bryan se zvedla a zadívala se ven čelním sklem auta. Na silnici stály tři ovce, které se očividně vůbec nezajímalý o to, co způsobily. Jedna z nich pootočila hlavou, podívala se na dodávku, a potom se lhostejně odvrátila.

„Vypadají, jako by čekaly na autobus,“ prohodila a popadla Shadea, který se právě chystal uhodit do klaksonu, za

zápěstí. „Ne, počkej chvíli. Nikdy jsem žádnou ovci nepohladila.“

Než se Shade zmožil na nějaký protest, vyskočila z auta a kráčela směrem k chundelatým balíkům na silnici. Jedna z ovcí ustoupila o několik centimetrů dozadu, když spatřila přibližující se osobu, ale jinak působily, jako že jim je okolní svět naprosto lhostejný. Shadeova mrzutost se začala rozpouštět v okamžiku, kdy se Bryan sehnula a dotkla se jedné z nich. Napadlo ho, že se stejným zaujetím a obdivem hladí ostatní ženy sobolí kožich v obchodu s kožešinami. Bryan vypadala potěšeně, trochu váhavě a co bylo zvláštní, také smyslně. Osvětlení bylo skvělé. Popadl svůj foťák a rychle vybral odpovídající filtr.

„Jaké to je?“

„Hebké – i když ne tak hebké, jak jsem si myslela. Živé,“ informovala ho Bryan. Ve skloněné pozici a s rukou na ovčím hřbetě se na něj podívala. Překvapilo ji, že se dívá do objektivu. „Co to má znamenat?“

„Objev.“ Stačil udělat už dva záběry, ale chtěl víc. „Objevy a léto k sobě určitě patří. Jak voní?“

Bryan se k ovci naklonila ještě blíže. Zachytil ji, když měla tvář zabořenou v ovčí srsti. „Jako ovce,“ řekla s úsměvem a narovнала se. „Nechceš si teď pro změnu hrát s ovečkami sám, abych si tě mohla vyfotit?“

„Možná příště.“

Vypadala, jako by sem, na tu zapadlou opuštěnou cestu obklíčenou akry neobydlených pastvin, patřila odjakživa. Mátlo ho to. Myslel si, že se bude skvěle vyjímat v L. A., v centru lesku a iluzí.

„Něco se děje?“ Věděla, že přemýšlí o ní, jenom o ní, když se na ni takhle dívá. Přála si, aby mohla utéct, a zároveň ji zaplavila zvláštní úleva, že to udělat nemůže.

„Dobře se aklimatizuješ.“

Váhavě se na něj usmála. „Je to tak jednodušší. Říkala jsem ti přece, že nemám ráda komplikace.“

Otočil se zpět k dodávce. Rozhodl se, že o ní přemýšlel až nebezpečně dlouho. „Uvidíme, jestli dokážeme tyhle paličáky rozehnat.“

„Ale Shade, nemůžeme je nechat jen tak podél cesty.“ Doběhla zpět k autu. „Zatoulají se zpátky. Něco je může přejet.“

Střelil po ní pohledem, který svědčil o tom, že nemá sebe-menší zájem prokazovat šlechetnosti. „A co čekáš, že udělám? Chceš, abych sehnal celé stádo?“

„Měli bychom je dostat za ten plot. To je to nejmenší, co pro ně můžeme udělat.“ Bryan se otočila a vyrazila zpět k ovcím, jako kdyby Shade její návrh nadšeně schválil. Sledoval ji, jak se sehnula, objala jednu z ovcí a málem přes ni přepadla. Zbývající dvě ovce začaly mečet a rozutekly se do stran.

„Jsou těžší, než se zdá,“ vysoukala ze sebe a vyrazila vrávoravým krokem k plotu, který se táhl podél silnice. Ovce v jejím náručím hlasitě mečela, kopala a bojovala. Nebylo to snadné vítězství, ale Bryan se po vysilujícím boji s tvrdohlavou ovcí nakonec přece jen podařilo přehodit ovcí za plot. Jednou rukou si z čela setřela krůpěje potu a vyslala k Shadeovi zamračený pohled. „Tak pomůžeš mi, nebo ne?“

Předchozí představení se mu velmi zamlouvalo, ale neusmíval se. „Nebude trvat ani deset minut a určitě znovu najdou díru v plotě, kterou prolezou zpátky na silnici.“

„Možná máš pravdu,“ procedila Bryan mezi zuby, když mířila k další ovcí. „Ale aspoň budu vědět, že jsem udělala to, co bylo třeba.“

„Idealistko,“ řekl znovu.

S rukama založenýma v bocích se k němu prudce otočila. „Cyniku.“

„Hlavně že si rozumíme.“ Shade se odlepil od kapoty auta, o kterou se až dosud opíral. „Pomůžu ti.“

Zbývající dvě ovce už nebyly tak důvěřivé jako jejich kolegyně. Trvalo několik dlouhých vyčerpávajících minut, než se mu podařilo lapit číslo dvě. Během svých pokusů asi dvakrát naprosto ztratil koncentraci, když zaslechl Bryanin náhlý chraplavý smích.

„Dvě už jsou v suchu, zbývá poslední,“ oznámil jí, když vypustil ovci na pastvinu za plotem.

„Ale tahle vypadá jako pořádný paličák.“ Zachránci ovcí a zachraňovaná ovce se měřili pátravými pohledy z opačných konců silnice. „Má chytré oči,“ zamumlala Bryan. „Podle mě je tenhle vůdce.“

„Ona.“

„To je jedno. Hlavně buď nenápadný. Ty půjdeš z jedné strany, já z druhé. Až ji budeme mít uprostřed – bum!“

Shade se na ni tázavě podíval. „Bum?“

„Prostě dělej to samé co já.“ Zastrčila palce do zadních kapes svých šortek a procházkovým tempem vyrazila po silnici. Hvízdala si.

„Bryan, snažíš se tu přehytračit ovci.“

Podívala se na něj přes rameno a ironicky poznamenala: „Možná se nám to podaří, když jsme na to dva.“

Nebyl si příliš jistý, že jenom žertuje. Nejraději by se vrátil zpět do auta a počkal, až ze sebe přestane dělat hlupáka. Pak mu však došlo, že by tím mohli ztratit ještě víc času. Shade začala ovci obkličovat zleva, Bryan zprava. Ovce otáčela hlavou ze strany na stranu, oba je bedlivě pozorovala.

„Ted!“ vykřikla Bryan a skočila.

Shade raději nepřemýšlel o absurditě celé situace a také skočil. Ovce se jim oběma nonšalantně vyhnula. Shade a Bryan do sebe narazili a začali se společně kutálet k měkké krajnici silnice. Shade cítil závan větru, který jejich střetnutí předcházel, i měkkost jejího těla, které se mu v té rychlosti podařilo zachytit.

Bryan, která ležela na zádech napůl přikrytá jeho tělem, se snažila popadnout dech. Jeho tělo bylo velmi tvrdé a velmi mužné. Možná se jí právě nedostávalo vzduchu, ale rozumu měla stále dost. Věděla, že pokud zůstanou v této poloze, věci se značně zkomplikují. Zhluboka se nadechla a zadívala se do tváře nad sebou.

Jeho pohled byl hloubavý, zvažující, a vůbec ne přátelský. Nebyl by vlídným milencem, vytušila instinktivně. Bylo to vepsáno v jeho očích – v těch tmavých hlubokých očích. Byl mužem, se kterým není radno navazovat intimní styky. Jeho charisma člověka pohltil, rychle a zcela, bez možnosti návratu. Když cítila, jak se její srdce rozběhlo ve splašeném rytmu, musela si připomenout, že dává přednost klidným nekomplikovaným vztahům.

„Minuli jsme,“ podařilo se jí ze sebe vysoukat, ale nepokusila se vysvobodit z jeho zajetí.

„Jo.“ Má překrásnou tvář, výrazné rysy a hebkou pleť. Sha-deovi se málem podařilo přesvědčit sám sebe, že je jeho zájem čistě profesionální. Dala by se fotit z jakéhokoliv úhlu, za jakéhokoliv osvětlení. Mohl by ji nafotit jako královnu nebo jako vesnickou děvečku, ale pořád by vypadala jako žena, po které zatouží každý muž. Lenivá sexualita, která z ní vyzařovala, by vyzařovala i z fotek.

Jen při pouhém pohledu na ni se mu v hlavě vyrojila spousta situací, ve kterých by ji chtěl zachytit svým fotoaparátem. Napadl ho také tucet poloh, ve kterých by se s ní chtěl milovat. Tohle byla jedna z nich. Na chladivé trávě podél silnice, se zapadajícím sluncem nad jejich hlavami, v naprostém tichu.

Viděla v jeho očích to rozhodnutí. Zachytila ho včas, takže se proti němu mohla ubránit. Ale neudělala to. Stačilo, aby se pokusila vstát, stačilo, aby vyjádřila svůj nesouhlas jediným slůvkem nebo odmítavým gestem. Ale neudělala to. Její mysl ji k tomu nabádala, protestovala proti fyzické touze. Bryan

věděla, že se později bude ptát sama sebe, proč svůj vnitřní hlas neuposlechla. Ale nyní, s chladivým vzduchem kolem nich a s tmavnoucí oblohou nad nimi, toužila po té zkušenosti. Nechtěla si přiznat, že touží po něm.

Když se jeho ústa dotkla jejích, nezbylo ani stopy po rozpačité váhavosti jejich prvního polibku. Nyní už ji znal a chtěl cítit plný náraz její touhy. Jejich ústa se do sebe žíznivě vpila, jako kdyby chtěli jeden druhého přivést k šílenství.

Její tělo se rozpálilo tak rychle, až měla pocit, že tráva, na které leží, studí jako led. Připadalo jí zvláštní, že se nerozpustila. Z hrdla jí uniklo tiché zasténání, chtěla víc. Cítila Shadeovi prsty ve svých vlasech, byly zabořené v místech, kde se její zaplétaný cop dotýkal šije, jako kdyby se ještě nerozhodl – nebo neodvážil – dotknout se jí jinde. Pohnula se pod jeho tíhou, ne aby se vymanila z jeho objetí, ale aby mu naznačila, že si má pospíšit. Vypadalo to, jako by říkala – drž mě, dej mi víc. Ale Shade se dál miloval jen s jejími ústy. I tak to byl strhující zážitek.

Slyšela mírný vánek, který si pohrával s trávou kolem její hlavy, jako by se jí vysmíval. Rozdává sám sebe jen střídmě. Cítila to z jeho napjatého těla. Snaží se držet zpátky. Zatímco jeho ústa bořila její ochranné zdi jednu po druhé, sám si chtěl udržet odstup. Bryan projela vlna zklamání. Přejela dlaněmi po jeho svalnatých zádech. Svede ho. Nehodlala se vzdát.

Shade nebyl zvyklý na takovou touhou, nebyl zvyklý na to, aby na něj žena tak naléhala. Vyvolala v něm potřebu společného intenzivního prožitku, o které si myslel, že ji v sobě potlačil už před lety. Měl pocit, že v ní není ani špetka falše – její ústa byla teplá a nedočkavá a štědrá. Její tělo bylo měkké a pružné a svůdné. Její vůně byla smyslná, přirozená a omamná. Když vyslovila jeho jméno, nezachytil v jejím hlase žádný skrytý význam. Poprvé po velmi dlouhé době cítil potřebu dávat, bez přemýšlení, bez omezení.

Držel se zpátky. Věděl, že někteří lidé dokáží faleš velmi dobře maskovat. Přesto cítil, že ten boj prohrává. Uvědomoval si to, ale nedokázal tomu zabránit. Vyzařovala z ní taková bezelstnost, které nedokázal odolat. Mohl tu upřímnost proklínat, mohl proklínat Bryan, mohl proklínat sám sebe, ale cítil, jak se mu začíná točit hlava. Celé jeho tělo pulsovalo neovladatelnou touhou.

Oba cítili, jak se zem pod nimi zachvěla, ale nedošlo jim, že to může být také něco jiného než jejich vášeň. Slyšely ten zvuk, ten rachot, který byl stále silnější a silnější, ale mysleli si, že se to odehrává jen v jejich myslích. Potom je ošlehl prudký závan větru a řidič nákladáku, který kolem nich projel, hlasitě zatroubil. Teprve to jim vrátilo zpět zdravý rozum. Bryan poprvé od okamžiku, kdy do sebe jejich těla narazila, pocítila paniku. Rychle se vyškrábala na nohy.

„Měli bychom se postarat o tu poslední ovci a vyrazit.“ Proklínala svůj udýchaný rozechvělý hlas. Objala se pažemi pod žebry, jako by se chtěla před něčím chránit. To bude tím chladným vzduchem, přesvědčovala sama sebe zoufale. „Už je skoro tma.“

Shade si nevšiml, jak moc se mezitím setmělo. Ztratil pojem o čase i o svém okolí – nic podobného nikdy nepřipustil. Vůbec si neuvědomoval, že se objímají na trávě u silnice jako nějací přihlouplí pubertáci. Cítil, jak v něm začal narůstat hněv, ale stačil ho udusit. Před chvílí málem ztratil kontrolu. Nedopustí, aby ji ztratil nyní.

Bryan chytila ovci, která se pásala pokojně na druhé straně silnice, přesvědčená, že obě lidská stvoření o ni ztratila zájem. Když ucítila Bryanino pevné sevření, překvapeně zamečela. Shade tiše zaklel, doběhl k Bryan a převzal od ní ovci dřív, než by stačila znovu upadnout. Bez větších potíží ji přehodil přes plot.

„Už jsi spokojená?“ uhodil na ni.

Cítila zlost, kterou se v sobě snažil potlačit. Sama měla totiž plné ruce práce, aby tu svou udržela pod pokličkou. Nevyrovnávala se však jen se vztekem, ale i se zklamáním. Její tělo bylo stále rozpálené touhou, podlamovaly se jí nohy. Hněv jí pomáhal zapomenout.

„Ne,“ pronesla rozhodně. „A ty taky ne. Podle mě bychom se z toho měli oba poučit a držet si jeden od druhého pořádný odstup.“

Uchopil ji za paži ve chvíli, kdy se kolem něj chystala projít. „K ničemu jsem tě nenutil, Bryan.“

„Ani já tebe,“ připomněla mu. „Jsem zodpovědná za své vlastní činy, Shade.“ Podívala se na jeho prsty, které svíraly její paži. „A za své vlastní chyby. Jestli máš potřebu na někoho svalovat vinu, nemůžu ti v tom zabránit, máš na to právo.“

Jeho stisk na okamžik zesílil, ale i ta krátká chvíle stačila na to, aby se jí v očích objevilo překvapení vyvolané silou a hloubkou jeho hněvu. Ne, nebyla u sebe zvyklá na divoké změny nálad, a nebyla ani zvyklá podobné změny vyvolávat v ostatních.

Pomalou a s očividným přemáháním, uvolnil Shade svůj stisk. Trefila se do černého. Proti upřímnosti nemohl nic namítnout.

„Ne,“ řekl a jeho hlas byl nyní o poznání vyrovnanější. „Vezmu na sebe svůj díl viny, Bryan. Asi pro nás bude snadnější udržovat si od sebe odstup, o kterém jsi mluvila.“

Přikývla. Vracela se jí ztracená rovnováha. Koutky úst se jí stočily do mírného úsměvu. „Dobrá.“ Trochu humoru, nabádala se, je to v zájmu nás obou. „Bylo by to snadnější hned od začátku, kdybys byl tlustý a ošklivý.“

Aniž by si to uvědomoval, vesele se ušklíbl. „To platí i o tobě.“

„No, protože ani jeden z nás není ochotný podstoupit takovou oběť, budeme si muset dávat jeden na druhého pozor. Souhlasíš?“ Napřáhla k němu ruku.

„Souhlasím.“

Jejich ruce se spojily. Chyba. Ani jeden z nich se ještě nevzpamatoval z předchozího otřesu. Fyzický kontakt, jakkoliv bezvýznamný, jim ten zážitek znovu připomněl. Bryan okamžitě sepjala ruce za zády. Shade je zastrčil do kapes.

„Takže...“ začala Bryan, aniž by věděla, co říct.

„Co kdybychom se někde najedli, než najdeme nějaký kemp. Zítra vstáváme brzy.“

Při zmínce o brzkém vstávání pokrčila Bryan nos, ale poslušně zamířila k dodávce. „Umírám hladu,“ prohlásila a předstírala, že je všechno zase v naprostém pořádku tím, že si zapřela nohy o palubní desku. „Myslíš, že se nám brzy podaří najít slušnou restauraci nebo hospodu, nebo se mám posílit čokoládou?“

„Asi deset mil odtud je město.“ Shade otočil klíčkem v zapalování. Netřesou se mi ruce, přesvědčoval sám sebe. Tedy skoro ne. „Určitě tam narazíme na nějaký podnik, kde se vaří. Třeba nám nabídnou pečené jehněčí.“

Bryan se podívala na ovce pasoucí za plotem podél silnice, potom zaměřila svůj přimhouřený pohled na Shadea.

„To je nechutné.“

„Jo, ale aspoň přestaneš na chvíli přemýšlet o svém žaludku.“

Vydali se na cestu. Mlčeli. Chvíli jeli po hrbolaté cestě, ale oba dva si uvědomovali, že to je nic ve srovnání s horami, přes které se budou muset přenést. Strmé kamenité hory.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Bryan nafotila rekreanty, kteří se vznášeli na hladině jezera Great Salt Lake jako korkové špunty. Podle potřeby používala teleobjektiv nebo nasadila širokoúhlý objektiv, aby zdůraznila nějakou neobvyklou část krajiny, ale většinou se soustředila na lidi.

Západněji, na solných pláních, zaměřoval Shade hledáček svého fotoaparátu na nadšence do závodních automobilů. Hledal rychlost, prach a štěrky. Z většiny lidí na jeho snímcích se po vyvolání stanou jen anonymní, rozmazané a nejasné postavy. Shade chtěl zachytit jenom příchuť toho šílenství.

Návštěvy velkých velkoměst a upravených předměstských čtvrtí spolykaly neuvěřitelné množství filmů. Hodně věcí stálo za zvěčnění – letní zahrady, horké upocené dopravní zácpy, mladé dívky v tenkých šatech, muži bez košil a polonahá miminka v kočárcích.

Jejich cesta Idahem a Utahem byla spletitá, ale klidná. Ani jeden z nich si nestěžoval na tempo, kterým postupovali kupředu, protože bylo pořád co fotit. Nějakou chvíli, po jejich bouřlivém zážitku na vesnické silnici v Idahu, pracovali Bryan a Shade bok po boku ve vzájemné harmonii. Vybírali si své vlastní objekty k fotografování, ale jako tým pracovali jen mimimálně.

Stihli udělat stovky fotek, z nich jen zlomek bude vyvolán a ještě menší zlomek použit pro knihu. Bryan dokonce

napadlo, že počet snímků, které udělaly, daleko převyšuje počet slov, které si mezi sebou vyměnily.

Každý den strávili v autě až osm hodin. Cestou stavěli na místech, kde museli – nebo kde chtěli – fotit. Z čtyřia dvaceti hodinového dne spolu strávili průměrně dvacet hodin. Ale nijak je to nesblížilo. Byl to problém, který se dal lehce vyřešit. Stačilo, aby jeden z nich udělal přátelské gesto nebo aby prohodil pár milých slov. Tomu se však oba vyhýbali.

Bryan zjistila, že je možné udržet si téměř absolutní citový odstup od někoho, s kým je člověk nucen trávit většinu svého času v malém uzavřeném prostoru. Také však zjistila, že jí ten malý uzavřený prostor skoro znemožňuje ignorovat to, co Shade jednou nazval chemií. Aby tato dvě spektra udržela v rovnováze, pouštěla se Bryan pouze do nezávazných konverzací, jejichž tématem byl většinou jejich společný projekt. Nekladla žádné další otázky. Shade jí o sobě dobrovolně nic neřekl.

Když koncem prvního týdne přejeli hranici Arizony, uvědomila si Bryan, že se jí v té napjaté atmosféře nepracuje příliš dobře.

Bylo horko. Slunce nemilosrdně bombardovalo zemi svými paprsky. Klimatizace zabudovaná v autě sice trochu pomáhala, ale jen při pouhém pohledu na nekonečné pláně sežehnuté krajiny cítila Bryan sucho v ústech. Neustále měla po ruce obrovský plastový kalíšek s limonádou a ledem. Shade do sebe při řízení lil litry ledového čaje.

Spočítala, že spolu během posledních sedmapadesáti mil nepromluvili ani jedno slovo. I ráno, když se každý zvlášť vydali ulovit nějaké zajímavé snímky z Glen Canyon v Utahu, byla jejich konverzace jen velmi střídmaplá. Bryan měla sice radost ze skvělého záběru aut seřazených před vjezdem do parku, ale začínala ji unavovat jejich nepsaná dohoda o segregaci.

Časopis nás najal jako tým, připomněla si. Každý zodpovídá za své vlastní snímky, to je přirozené, ale pokud chtějí, aby

měla jejich fotostudie hlavu a patu, budou spolu muset začít komunikovat. Jen vzájemná spolupráce zaručí jejich projektu úspěch, po kterém oba toužili. Kompromis, povzdychla si v duchu. Na tohle kouzelné slůvko oba zapomněli.

Bryan byla přesvědčená, že už zná Shadea natolik, aby věděla, že nikdy neudělá první krok. Klidně by dál křížoval krajinu dalších tisíc mil, aniž by pocítil potřebu vyslovit její jméno víckrát než jednou denně. Jako například – „podej mi sůl, Bryan“.

Kontakt, pomyslela si. Ona prostě nemůže žít bez kontaktu – i kdyby to měl být pichlavý, nedbale cynický kontakt. Měla jedinou možnost – spolknout svou hrdost a udělat první tah. Rozkousala kostku ledu, semknula rty do tenké linky a dalších deset minut o svém nápadu přemýšlela.

„Byl jsi někdy v Arizoně?“

Shade odhodil prázdnou plastovou láhev do velké plechovky, kterou používali jako odpadkový koš. „Ne.“

Bryan si palcem jedné nohy stáhla tenisku z chodidla té druhé. Úspěch se většinou nedostavuje hned napoprvé, přesvědčovala se. „V Sedoně se natáčel *Psanec*. Páni, to byl pěkně drsný western pro náročné diváky.“ Na chvíli se odmlčela, ale nedočkala se žádné odezvy. „Strávila jsem tam tři dny focením pro *Celebrity*.“ Naklonila se dopředu, upravila si stínítko proti slunci a znovu se opřela. „Měla jsem štěstí. Zmeškala jsem totiž letadlo, takže jsem mohla zůstat den navíc. Strávila jsem ho v kaňonu Oak Creek. Nikdy na to nezapomenu – ty barvy, ty skály.“

Byl to ten nejdelší monolog, který za posledních několik dní pronesla. Shade zkušeně vykroužil ostrou zatáčku a čekal na zbytek.

Dobrá, pomyslela si, však já z něj dostanu víc než jedno slovo, i kdybych k tomu měla použít páčidlo. „Jedna moje kamarádka se tu usadila. Lee kdysi taky pracovala pro *Celebrity*.

Teď je z ní spisovatelka. První román jí má vyjít na podzim. Minulý rok se provdala za Huntera Browna.“

„Za toho spisovatele?“

Tři slova, počítala v duchu, bezva. „Jo. Četl jsi od něj něco?“

Tentokrát Shade sotva přikývl a vytáhl z kapsy cigaretu. Bryan začala soucítit se zubaři, kteří museli pacienty přemlouvat, aby se uvolnili a otevřeli ústa.

„Přečetla jsem všechno, co napsal, ale vzápětí jsem se za to nenáviděla, protože jsem měla z jeho knížek noční můry.“

„Dobrý horor se pozná podle toho, že se člověk ve tři v noci probudí hrůzou a není si jistý, jestli se zamknul.“

Tentokrát se usmála. „Takhle nějak by to asi řekl Hunter. Bude se ti líbit.“

Shade téměř nepozorovaně pokrčil rameny. Už předtím souhlasil s tím, že se zastaví v Sedoně, ale ani v nejmenším neměl zájem fotit lichotivé komerční snímky krále okultismu a jeho rodiny. Má to však i své výhody. Poskytne mu to přestávku, kterou tolik potřeboval. Jestli zůstane Bryan den nebo dva se svými přáteli, bude mít Shade aspoň trochu času na to, aby získal zpět svou ztracenou duševní vyrovnanost.

Od chvíle, kdy vyrazili z L. A. neměl ani chvíli klidu. Každý den strávený v Bryanině společnosti jenom zvyšoval jeho nervové napětí a podněcoval jeho libido. Snažil se, ale bylo nemožné zapomenout na to, že ji má v noci na dosah ruky, že je od sebe dělí jen šíře dodávky a tma.

Ano, den o samotě mu prospěje. Ocitne se tak alespoň na chvíli z dosahu té její přirozené líné sexuality, která z ní vyzařuje a kterou si ona pravděpodobně ani neuvědomuje.

„Jak dlouho jsi je neviděla?“ zeptal se.

„Celé měsíce.“ Bryan se uvolnila, když nyní vedli skutečnou obousměrnou konverzaci. „Lee je dobrá přítelkyně. Stýská se mi po ní. Má se jí narodit dítětko přibližně ve stejné době, na kterou je plánovaný výtisk její knihy.“